

the book is owned by kmitl@usa.net (member #26);
typed to Word Document by kmitl@usa.net;
converted to PDF format by Webmaster

This PDF file is intended for educational purpose and private use only. Our goal is to promote SamGler to all walks of life and to memorize Por Intarapalit, one of the greatest writers in Thai fiction history.

Webmaster (02/07/98)

apinunw@iname.com

SamGler Reading Society

<http://members.tripod.com/~threers> or <http://3gler.home.ml.org>

พล, นิกร, กิมหงวน

เขมร กำแหง

ตอน

หน่วยใต้ดิน

ป.อินทรปาไลต์

สามเกลอกับเจ้าคุณปัจจนิกฯ และเจ้าแห้วต่างลุกขึ้นยืน ค่ำว่าเป็นกลมือพากันเดินตามนายแพทย์หนุ่ม ออกไปจากกระท่อมหลังนั้น นิกรพูดพึมพำออกมาว่า

“เจ้าประคูน ขอให้เจ้าสีหนุโศครุดมลงมากับทหารของมันที่เถอะวะจับได้เป็นสนุกแน่”

เสียงหงวนหัวเราะหึๆ

“แกจะทำไม้มัน”

“โกนหัวเสียครึ่งซีกแล้วส่งกรุงเทพฯ ให้คนดูซิวะ”

พลพูดเสริมขึ้นด้วยเสียงหัวเราะ

“รับรองว่ามีหัวถูกกระต๊อบแบบเพราะอำยสีหนุประกาศออกมาอย่างเปิดเผยว่ามันจะล่าคนไทยทั้งชาติ”

เสียงตำรวจคนหนึ่งร้องตะโกนขึ้นด้วยเสียงอันดัง

“เครื่องบินข้าศึกหนึ่งเครื่องบินมาทางทิศใต้”

คณะพรรคสี่สหายต่างมองดูหน้ากันแล้วก็ยิ้มให้กัน

“มันเอาแน่” เจ้าคุณปัจจนิกฯ พุดยิ้มๆ “ประเดี๋ยวก็คงรู้ดีรู้ว่าพลร่มของมันจะยึดเขาพระวิหารได้ หรือตายราบ”

เสียงหงวนอมยิ้ม

“เชื่อผมเถอะครับ เกลี้ยงแน่ มาเท่าไรก็เกลี้ยงหมดไม่มีเหลือยิงให้เตียนโล่งไปเลย”

ท่านเจ้าคุณจู้ปาก

“อย่ากระเข้าน้ำไอ้หงวน อย่ายิงกันเองเลยวะเราคนไทยด้วยกัน รบกับเขมรดีกว่า”

ร.ต.อ. ลิงห์ เสาวภาคย์ แต่งเครื่องสนามวิ่งเข้ามาหาคณะพรรคสี่สหายและหยุดยืนชิดเท้าตรงยกมือ วันทยหัตถ์นายพลดิเรก

“อาจารย์ครับ เครื่องบินตรวจการของเขมรเครื่องหนึ่งกำลังบินตรงเข้ามายังเขาพระวิหารในระยะต่ำ”

นายแพทย์หนุ่มพยักหน้ารับทราบ

“ช่างมันผู้กอง เครื่องบินตรวจการนี่ไม่มีฤทธิ์เดชอะไรหรอก มันคงบินมาดูการเคลื่อนไหวทางฝ่ายเรา เท่านั้น” แล้วเขาก็หันมาทางเจ้าแห้ว “ไปบอกเจ้าหน้าที่วิทยุรายงานกองบัญชาการทหารสูงสุดเดี๋ยวนี้

เครื่องตรวจการของเขมรหนึ่งเครื่องกำลังบินวนเวียนรอบเขาพระวิหารในระยะต่ำและลำเข้ามาในแดนเรา”

เจ้าแห้วรับคำสั่งแล้ววิ่งเข้าไปในกระท่อมซึ่งเป็นสถานีวิทยุของตำรวจภูธรชายแดนกองร้อยนี้

เครื่องบินใบพัดเครื่องยนต์เดียวแบบล้าสมัยเครื่องหนึ่งกำลังบินเลี้ยวซ้าย ตะแคงปีกเป็นวงกว้างเข้ามาในดินแดนของเราและบินต่ำมากสูงจากยอดเขาพระวิหารไม่ถึง ๒๐ เมตร มองแลเห็นธงเครื่องหมายใต้ปีก

อย่างถนัดคือสีน้ำเงินแดงน้ำเงินและตอนกลางซึ่งมีสีแดงนั้นก็มีเครื่องหมายรูปปราสาทสีเหลืองสามหลังซึ่งมองดูคล้ายกับลัทธิศาสนาบางอย่างที่นิกรเคยเข้าใจผิด

เมื่อไม่มีคำสั่งให้ต่อสู้เครื่องบิน ตำรวจภูธรชายแดนก็สงบเงียบ บอยอยู่ในที่มันหรือรังปืนของเขา แหงนหน้าดูแล้วก็นึกแข่งต่ำในความกำแหงของเขมร นิกรขบกรามกรอดแล้วพูดกับผู้บังคับกองตำรวจว่า

“ถ้าเรามีปีกกลต่อลู้อากาศยานขนาด ๒๐ หรือ ๔๐ มิลลิเมตรสักกระบอกเราอาจจะยิ่งมันร่วงลงมา
ก็ได้”

เจ้าคุณปัจจนิกฯ พุดเสริมขึ้นทันที

“หลบเข้าใต้ต้นไม้ไวยพวกเรา มันบินรึมาทางนี้แล้วมันอาจจะมียปีกกลยิงลอดใบพัดก็ได้แบบเอ.ที. ๖
ของเรา”

นิกรเอื้อมือเขี่ยแขนขวาเจ้าคุณปัจจนิกฯ

“คุณพ่อใส่หมวกเสียซีครับ หัวล้านเป็นมันแล็บยังงี้ นักบินมันมองเห็นถนัดทีเดียวเดี๋ยวมันยิงไล่แตก
จะว่าผมไม่เตือน”

ท่านเจ้าคุณรีบสวมหมวกเหล็กทันที ไม่มีใครยอมหลบเข้าใต้ต้นไม้ทุกคนต่างจ้องมองดูเครื่องบิน
ตรวจการณ์ของเขมรซึ่งบินอืดอาดล่าช้าคล้ายกับเครื่องบินสื่อสารของเรา เครื่องบินเครื่องนี้เป็นเครื่องบิน
ที่นั่งเดียวและไม่มีฝากระโปรงครอบศีรษะนักบินจึงแลเห็นส่วนศีรษะของนักบินเขมรอย่างถนัด มันบินเลี้ยวผ่าน
หน้าคณะพรรคสี่สหายในระยะต่ำสุดเป็นการดูหมิ่นเหยียดหยามและทะนงองอาจ เสียหงวนเกิดบ้าบิ่นขึ้นมา
กระซากริ้วอลเวอในช่องปืนข้างขวาออกมาขยับขึ้นเล็งยิงหมายร่างนักบินหนึ่งนัดซึ่งเป็นการยิงสังเข

“ปัง” เสียงกระสุน ๙ มม. ระเบิดลั่น

เสียหงวนสะดุ้งเฮือกใจหายวาบเมื่อแลเห็นนักบินตกหายไปในที่นั่ง และแล้วเครื่องบินตรวจการณ์
ของเขมรก็ดำดิ่งพุ่งลงมายังพื้นดิน แต่นักบินพยายามบังคับมันให้เชิดหัวขึ้นพอดีลูกล้อกระทบพื้นดินบนยอดเขา
เครื่องบินตรวจการณ์ตราส้วมสาธาณะพุ่งเข้าชนต้นยางใหญ่ต้นหนึ่งเสียงดังโครม

กิมหงวนยืนตะลึงพรึงเพริด พล นิกร ดร. ดิเรก เจ้าคุณปัจจนิกฯ ร.ต.อ. ลิงห์ กับเจ้าแห้วต่างมองดู
พ.อ. กิมหงวนด้วยความตื่นเต้นประหลาดใจเหลือที่จะกล่าว

“อ้ายหงวน” พลร้องขึ้นดังๆ พลังมองดูตำรวจชายแดนกลุ่มหนึ่งซึ่งพากันวิ่งไปที่เครื่องบินตรวจการ
เครื่องนั้น “แกยิงแม่นถึงอย่างนี้เขี้ยวหรือวะ”

เสียหงวนผินยิ้ม

“นั่นนะซี ก็นักกำลังถามตัวกันเองเหมือนกัน เครื่องบินนะถึงแม้ว่ามันจะบินช้าขนาดนี้ป็นต่อลู้อ
อากาศยานยังไม่มีใครถูกนี้หว่า สงสัยว่าพลู๊ควไวย”

ทุกคนพากันเดินตรงไปยังซากเครื่องบินซึ่งปักช้ายหักลุไปข้างหนึ่ง ในเวลาเดียวกันนี้เองตำรวจชายแดน
ได้ช่วยกันนำศพนักบินเขมรลงมาจากเครื่องบินเครื่องนั้นอย่างทุลักทุเล ร.ต.อ. ลิงห์ร้องตะโกนถามลูกน้องของเขา
“นักบินตายเรอะ”

นายสิบตำรวจโทคนหนึ่งขีดเท้าตรงยกมือวันทยหัตถ์ผู้บังคับกองร้อยแล้วรายงานด้วยเสียงอันดัง

“ตายครับ ถูกยิงหน้าผากทะลุออกทางท้ายทอยเลยครับ”

พล.ต. ศาสตราจารย์ดิเรกยื่นมือให้ พ.อ. กิมหงวนจับ

“แกเก่งมากอ้ายหงวน จะเป็นการยิงอย่างพลู๊ควหรือด้วยฝีมืออันแม่นยำก็ตามเถอะ แกได้สังหารนักบิน
เขมรได้หนึ่งคนและทำลายเครื่องบินตรวจการณ์เครื่องนี้ได้นับว่าเป็นการประเดิมชัยชนะของเราหรือเป็นสัญลักษณ์
แห่งโชคชัยของเรา”

นิกรสงสัยก็ถามว่า

“แกยิงยังไวะอ้ายเสียไม่น่าจะถูกมันเลย”

เสียหงวนหัวเราะ

“มันพลู๊ควน่า เชื่อกันเถอะ อย่างนี้ทำอีกไม่ได้นานที่ปีหน”

ดร. ดิเรกหันมาทางเจ้าแห้ว

“เฮ้-ยูไปที่สถานีวิทยุ ให้หมู่วิชิตส่งวิทยุรายงานให้กองบัญชาการทหารสูงสุดทราบ เครื่องบินเขมร
หมายเลข ๒๑ ซึ่งเป็นเครื่องบินตรวจการณ์โฉบยอดเขาพระวิหารในระยะต่ำ อ้ายหงวนใช้ปืนพกยิงนักบินตาย
เครื่องบินตกลงมาบนเขาพระวิหารชนต้นไม้พัง”

คณะพรรคสี่สหายกับเจ้าคุณปัจจนิกฯ และผู้บังคับกองตำรวจภูธรชายแดนต่างพากันบุกเข้าไปดูศพ
นักบินในระยะใกล้ขีด ศพนี้แต่งเครื่องแบบเรืออากาศโทอนเหยียดยาวอยู่ใต้ต้นไม้ใหญ่ต้นหนึ่ง เขาถูกยิงกลาง

หน้าผากพอดี เมื่อตำรวจคนหนึ่งถอดหมวกและแว่นบินออกก็แลเห็นหน้าอย่างถนัด เขาเป็นชายหนุ่มในวัยเบญจเพศ เขาต้องเสียชีวิตเพราะความกำแหงของสีหนุ

๑๖.๐๐ น.

แดดอ่อนจางแสงลงมากแล้ว ท้องฟ้าแจ่มใสปราศจากซีเมฆหรือซีเมฆ ตำรวจภูธรชายแดนคงเตรียมพร้อมที่จะรับมือกับพลร่มเขมร พลกับนิกรอยู่ในรังปืนอันมั่นคงทางด้านซ้ายของสถานีวิทยุ ดร. ดิเรกกับเสี่ยวหวงอยู่ในรังปืนด้านขวา เจ้าคุณปัจจุบันฯ กับเจ้าแก้วอยู่ในที่มั่นอันมิดชิดแห่งหนึ่งบนชะง่อนผา พวกตำรวจได้ร้องเพลงปลุกใจตลอดเวลาทั้งเพลงสยามานุสติและมาร์ชตำรวจ

๑๖.๑๐ น.

เสียงเครื่องบินดังแว่วมาแต่ไกล หลังจากนั้นยามอากาศก็ร้องตะโกนบอกให้ทราบทันที “เครื่องบินข้าศึกสามเครื่องบินมาทางทิศใต้...เครื่องบินข้าศึกสามเครื่องบินมาทางทิศใต้” ผู้บังคับหมวดคนหนึ่งได้รายงานให้ผู้บังคับกองร้อยทราบแล้ว ร.ต.อ. สิงห์ก็รายงานให้นายพลดิเรกทราบโดยทางวิทยุสนาม นายแพทย์หนุ่มใช้ให้ตำรวจประจำตัวของเขาไปบอกให้พนักงานสื่อสารรายงานให้กองบัญชาการทหารสูงสุดทราบโดยด่วน

เครื่องบินลำเสียงสองเครื่องยนต์ซึ่งสร้างจากประเทศฝรั่งเศสรวม ๓ เครื่องกำลังบินเกาะหมู่ตรงเข้ามายังเขาพระวิหารในระยะสูงประมาณ ๓,๐๐๐ ฟิต ไม่มีปัญหาอะไรอีกเขมรส่งพลร่มลงเขาพระวิหารแน่นอน การนองเลือดหรือศึกซึ่งเขาพระวิหารจะเกิดขึ้นภายในไม่กี่นาทีนี้ ตำรวจภูธรชายแดนต่างจ้องมองดูหมู่เครื่องบินลำเสียงซึ่งใกล้เข้ามาทุกขณะ ทุกคนใจเต้นระทึกไปตามกัน แต่ไม่มีใครนึกหวาดหวั่นเกรงกลัวเขมรมีแต่อยากรบและอยากให้พลร่มของสีหนุลงมาเร็วๆ เขมรจะรู้ว่าตำรวจไทยของอาจกล้าหาญสักเพียงไหน นายตำรวจคนหนึ่งถึงกับบ่นว่าเครื่องบินของเขมรบินช้าจริง

เมื่อหมู่เครื่องบินใกล้เข้ามาเกือบจะถึงเขาพระวิหารมันก็แยกหมู่ออกจากกัน สองเครื่องบินเกาะหมู่กันไปทางทิศตะวันออก และเครื่องบินตรงเข้ามาต่ำลงและต่ำลงตามลำดับ

เขาพระวิหารไม่ใหญ่โตจนเกินไปนัก มีเนื้อที่ประมาณหนึ่งตารางกิโลเมตรเท่านั้นและพื้นที่ราบบนยอดเขาก็มีจำกัด พลร่มของเขมรจึงลงดินได้เพียงที่ละหมวด พลร่มหมวดหนึ่งซึ่งอยู่ในเครื่องบินลำเสียงหมายเลข ๖๘ ลงก่อนและ ร.อ. กำโพชผู้บังคับกองพลร่มได้กระโดดลงมาด้วย ตำรวจไทยแลเห็นพลร่มลอยละลือลงมาจากประตูเครื่องบินตึ๊ดๆ กันแล้วร่มชูชีพก็กางออกและสะพรั่งเหมือนดอกเห็ด ตามเวลาที่กล่าวนี้ลมสงบเงียบร่มเขมรหมวดที่หนึ่งจึงสามารถบังคับร่มลงสู่จุดหมายได้ทุกคนคือในบริเวณที่ราบบนยอดเขาพระวิหารนั้น

ถ้าเราเียงขณะที่พลร่มยังลอยอยู่ในอากาศเช่นนี้กระสุนปืนเล็กยาวและปืนกลมือของตำรวจภูธรชายแดนและของคณะพรรคสีสหายก็คงจะส่งพลร่มเขมรหมวดนี้ไปรกรกหมดเพราะมันไม่มีโอกาสที่จะสู้หรือหลบหนี แต่เรายิงเคารพต่อกฎหมายนานาชาติเกี่ยวกับการสงครามที่ทำได้ซึ่งมีเงื่อนไขในการรบว่า การยิงข้าศึกซึ่งเป็นพลร่มนั้นจะยิงได้ก็ต่อเมื่อเท้าทั้งสองข้างของพลร่มถึงพื้นดินแล้ว

ดังนั้นเมื่อพลร่มคนแรกลงถึงพื้นดินเสียงปืนกลมือของตำรวจภูธรชายแดนกระบอกหนึ่งก็แผดคำรามขึ้นเพียงชุดเดียวเท่านั้น พลร่มหน่วยกล้าตายของเขมรคนนั้นก็ได้ตายสมความปรารถนา

คนที่สองสามสี่และคนต่อๆ ไปถูกตำรวจไทยและคณะสีสหายยิงกราดอย่างดุเดือด เสียงปืนดังถี่ขึ้นเมื่อพลร่มลงสู่พื้นดินเพิ่มจำนวนขึ้น พลร่มเขมรบางคนแคล้วคล่องว่องไวปลดร่มทิ้งแล้วลี้ตัวเข้าหาที่กำบังทำการยิงโต้ตอบด้วยปืนกลมือทันที ส.อ. แก้วถือระเบิดมือวิ่งเข้าไปหาพลร่มสองคนอย่างกล้าหาญและไม่น่าจะเป็นได้ พลร่มเขมรยิงกราดเข้าแห้วราวกับท่าฝนแต่หลวงพ่อดของเจ้าแก้วช่วยให้เจ้าแก้วแคล้วคลาดเหมือนมีปฎิหาริย์ ส.อ. แก้วกระโจนลงไปในแอ่งดินตื้นๆ แห่งหนึ่ง เขากระซกสลับนัยลูกระเบิดมือออกแล้วขำไป ยังพลร่มเขมรสองคนนั้น

“ต๊อบ”

ระเบิดมือตกลงเบื้องหน้าพลร่มทั้งสอง พลร่มทหารคนหนึ่งตกใจถึงกับช็อคเป็นลมแน่นิ่งเพราะความรักตัวกลัวตาย แต่อีกคนหนึ่งขวัญและกำลังใจดีอยู่ข้างจึงเอื้อมมือตะครุบระเบิดมือลูกนั้น หลับหูหลับตา ขว้างกลับมาทางที่มันของคณะพรรคสี่สหาย

“ดับ”

มันหล่นลงมาข้างหน้าเจ้าคุณปัจฉินึกฯ พอดี ท่านเจ้าคุณแลเห็นเข้าก็สะดุ้งเหือกสุดตัวใบหน้าของท่านขาวซีดเหมือนแผ่นกระดาษ นิกรแลเห็นเข้าก็ร้องตะโกนบอกพ่อตาของเขาด้วยความห่วงใย

“หยิบมันขว้างไปซีครับคุณพ่อ”

เจ้าคุณปัจฉินึกฯ ผินยิ้ม ความตกใจทำให้ท่านถอดหมวกเหล็กออกครอบลูกระเบิดมือลูกนั้นไว้ทันที กิมหงวนอำปากหวอร้องตะโกนสุดเสียง

“ขว้างไปให้พ้นตัวซีครับคุณอา”

ท่ามกลางเสียงปืนที่ตำรวจไทยกับทหารพลร่มเขมรสู้รบกัน ท่านเจ้าคุณยกหมวกเหล็กที่ครอบลูกระเบิดออกแล้วหยิบลูกระเบิดขว้างไปทางทหารพลร่มข้าศึกคนหนึ่งที่เหมาะสมอยู่ข้างชะง่อนหิน

“ตูม” เสียงระเบิดมือดังสนั่นหวั่นไหว

หน่วยกล้าตายของเขมรมองเท่งไปอีกคนหนึ่งด้วยอำนาจของชินระเบิด เจ้าคุณปัจฉินึกฯ ถอนหายใจโล่งอกร้องตะโกนเรียกเจ้าแห้วให้กลับมาอยู่ที่มัน

“ถอยกลับมาไว้อ้ายแห้ว ถอยกลับมา”

เจ้าแห้วหันมาร้องตะโกนตอบ

“รับประทานนักรบไทยไม่รู้จึกกับคำว่าถอยหรือครับ” พุดจบเจ้าแห้วก็ยกปืนกลยิงกราดพลร่มเขมรอย่างดุเดือด

แน่ละ ตึกชิงเขาพระวิหารย่อมหมายถึงเลือดเนื้อและชีวิต พลร่มหมวดหนึ่งถูกยิงตายไปเกือบครึ่งหนึ่งแล้ว ร.อ. กำโปชผู้บังคับกองสั่งให้พลร่มที่เหลืออยู่เพียง ๑๑ คนแยกย้ายกระจายกำลังกันต่อสู้กับตำรวจไทยและคณะพรรคสี่สหาย ซึ่งขณะนี้เครื่องบินลำเสียงอีกเครื่องหนึ่งกำลังบินผ่านมาในระยะต่ำและแล้วพลร่มกล้าตายหมวดที่สองก็กระโดดร่มลงมาเพื่อสมทบกำลังหมวดที่หนึ่ง

นิกรแลเห็นพลร่มหมวดที่สองลอยต่ำลงมาเขาก็พุดลุกขึ้นยืนแล้วกล่าวกับพลว่า

“กันยงมันละไว้อพล”

พ.อ. พลกล่าวห้ามทันที

“อย่าเพิ่ง ผิดกฎหมายระหว่างประเทศให้มันลงถึงดินเสียก่อน”

นายจอมทะเล้นเค้นหัวเราะ

“เสียเวลาไว้อ แล้วก็รบกันอย่างนี้กฎหมายหมายตัวก็ตะบวยไม่ต้องไปคำนึงถึงมันแล้ว” พุดจบ พ.อ.

นิกรก็ยกปืนกลมือขึ้นไปประทับบ่าแล้วกระดิกนิ้วปล่อยกระสุนออกจากลำกล้องยิงพลร่มเขมรที่ยังลอยอยู่ในอากาศ พลร่มหลายคนถูกปืนกลนิกรสิ้นชีวิต บางคนก็ดิ้นกระเด็นๆ นาสงสาร นิกรร้องตะโกนอย่างคึกคักของ

“ลงมา อายาได้เขาพระวิหารลงมาเอา”

นายทหารพลร่มคนหนึ่งร้องเสียงหลงด้วยความรักตัวกลัวตาย

“เฮ้ย อย่าเพิ่งยิงซีไว้อยังไม่ถึงดิน ชินยงฟองศาลโลกนะไว้อ”

นิกรจ้องมองดูนายทหารหนุ่มซึ่งลอยลงมาเกือบจะถึงพื้นดินแล้วปล่อยกระสุนปืนกลมือออกไปอีกหนึ่งชุด นายทหารพลร่มผู้บังคับหมวดสองคอปัดคออ่อนตายอยู่กับร่มของเขาและร่างของเขาฟาดกับพื้นเต็มแรง

“ไปฟองยมบาลเถอะมึง แก่ฟองนักร”

พลร่มทั้งสองหมวดที่เหลือชีวิตอยู่ไม่ถึง ๒๐ คนพยายามจะรวมกำลังกัน แต่ตำรวจชายแดนของเราได้ยิงกราดไว้ ร.ต.อ. ลิงห์สั่งให้ตำรวจบุกไล่พลร่ม ทำให้พลร่มกล้าตายล่าถอยอย่างไม่เป็นขบวน บ้างก็ทิ้งปืนยอมจำนนเอาง่ายๆ ซุมือหรือ บ้างก็ถูกยิงล้มลุก ร.อ. กำโปชผู้บังคับกองร้อยพลร่มกล้าตายถือปืนกลมือวิ่งก้มตัวผ่านมาทางหน้าสถานีรับส่งวิทยุของตำรวจภูธรชายแดน เจ้าหนุ่มชะเมในเครื่องแบบร้อยเอกพลร่มแลเห็น ร.ต.อ. ลิงห์ผู้บังคับกองตำรวจกำลังยิงกราดลูกน้องของมันก็ยกปืนกลมือขึ้นประทับบ่าเพื่อจะสังหาร ร.ต.อ. ลิงห์

ทันใดนั้นเอง พ.อ. พลก็ปล่อยกระสุนปืนกลมือออกจากลำกล้องส่งผู้บังคับกองร้อยพลร่มเขมรไปทัศนจร เมืองนรกโดยไม่มีโอกาสที่จะกลับมาอีก

เครื่องบินเครื่องที่สามนำพลร่มเขมรอีกหนึ่ง หมวดบินมาถึงยอดเขาพระวิหารแล้ว พลร่มได้กระโดด ลงมาจากประตูเครื่องบินแลเห็นถนัดเพราะกระโดดในระยะต่ำมาก อย่างไรก็ตามผู้บังคับกองร้อยพลร่มและ ผู้บังคับหมวดอีกสองคนต้องเสียชีวิตไปแล้ว ตำรวจไทยและคณะพรรคสี่สหายของเราสามารถขยี้ทำลายล้าง พลร่มทั้งสองหมวดได้เกือบหมด ที่เหลือตายอีกไม่กี่คนกำลังล่าถอยลงไปสู่เชิงเขาเบื้องล่างในวิธีผู้พลางถอยพลาง ตำรวจของเราบุกไล่อย่างกล้าหาญใช้ระเบิดมือขว้างลงไปและยิงด้วยปืนกลหนักเบาที่อยู่ในรั้งปืนอันเหมาะเจาะ ถูกพลร่มเขมรล้มกลิ้งไปตามกัน

ในที่สุดพลร่มเขมรที่มีจำนวนอยู่ไม่กี่คนก็ถูกหน่วยลาดตระเวนของตำรวจชายแดนที่เชิงเขาคือตำรวจ หมวดที่สาม ซึ่งชุ่มชอนตัวอยู่ดักยิงในระยะเผาขน หน่วยกล้าตายของเขมรซึ่งยังไม่อยากตายต่างทั้งปืนซุ่มมือ ยอมจำนนแต่โดยดี

ขณะนี้พลร่มของเขมรหมวดสุดท้ายลงสู่ยอดเขาพระวิหารได้บ้างแล้ว ตำรวจไทยเริ่มสังหารพลร่ม เหล่านี้ด้วยอาวุธปืนประจำตัวของเขา นับตั้งแต่ปืนเล็กยาว ปืนกลมือ และปืนกลหนักเบา บรรดาพลร่มแลเห็น พวกพลร่มถูกยิงตายเกลื่อนกลาดก็เสียชีวิตหมดกำลังใจที่จะคิดสู้และเมื่อถูกตำรวจชายแดนของเราวิ่งประดาหน้า กันเข้ามาอย่างองอาจกล้าหาญ พลร่มเขมรก็จำต้องสู้แบบจนตรอก ตำรวจไทยถูกยิงตายล้มคว่ำไปหลายคน แต่ความตายของเพื่อนตำรวจไม่ได้ทำให้ตำรวจที่กำลังสู้รบกับศัตรูเสียชีวิตแม้แต่น้อย ทุกคนทำการรบดุเดือด แคล้วคล่องว่องไว ผู้บังคับหมวดนำตำรวจบุกไล่และตำรวจชายแดนของเราหมู่หนึ่งปราดเข้าทะลุบอบกับ พลร่มเขมรด้วยดาบปลายปืน

เมื่อพลร่มเขมรล่าถอยมาทางสถานีวิทยุของตำรวจภูธรชายแดน พ.อ. พล พัชราภรณ์ก็ร้องตะโกนบอก คณะพรรคของเขา

“ประจัญบาน”

คณะพรรคสี่สหายกับเจ้าคุณปัจจนิกฯ ต่างผุดลุกขึ้นออกจากรั้งปืนวิ่งเข้าไปหาพวกพลร่มซำซึกและยิง กราดด้วยปืนกลมือ เท่านั้นเองพลร่มประมาณ ๑๐ คนก็ทั้งปืนยอมจำนน พวกตำรวจกรูกันเข้ามายึดอาวุธพลร่ม และควบคุมไว้ ในเวลาเดียวกันนี้เองเจ้าแห้วกำลังปล้ำกับพลร่มคนหนึ่งอยู่ในแอ่งดินอันกว้างใหญ่คล้ายกับ บ่อน้ำแต่เกิดขึ้นตามธรรมชาติของภูเขา ก้นบ่อน้ำแค่นี้เขาคือน้ำฝนที่ตกลงมาซึ่งบ่อนั้นเอง

ไม่มีใครรู้ว่า ส.อ. แห้วกับ ส.ท. ร่างใหญ่ซึ่งเป็นผู้บังคับหมู่พลร่มของเขมรกำลังทะลุบอบกันตัวต่อตัว ต่างฝ่ายต่างมีดาบสั้นหรือมีดสำหรับพลร่มคนละเล่ม ส่วนปืนกลมือ ซึ่งไม่มีกระสุนแล้วตกอยู่ในน้ำ มันเป็นการ ต่อสู้ที่ดุเดือดที่สุดในชีวิตของเจ้าแห้ว มือซ้ายของเจ้าแห้วจับ ข้อมือขวาของนายสิบพลร่มเขมรไว้ ส่วนมือซ้ายของ นายสิบเขมรก็จับมือข้างขวาของเจ้าแห้วไว้เช่นเดียวกัน ต่างฝ่ายต่างจะส่งอีกฝ่ายหนึ่งไปนรกด้วยมีดคู่มือ

อาเสียกิมหงวนผ่านมาทางบ่อน้ำแลเห็นเข้าก็หยุดชะงัก ตอนแรกเขาจำเจ้าแห้วไม่ได้เพราะโคลนที่ ก้นบ่อเประเบื่อนไบน้ำและเนื้อตัวเจ้าแห้วเสียหมด แต่เมื่อ พ.อ. กิมหงวนจ้องมองดูสักครู่เขาก็หัวเราะก๊าก หันไปร้องตะโกนบอกคณะพรรคของเขาด้วยเสียงอันดัง

“เฮ้ย มาดูอ้ายแห้วตวลมีดสั้นกับเขมรไว้ย ฮะ ฮะ เร้วมาเร้ว มาซำอ้ายแห้วอาจจะถูกแทงตาย เสียก่อน”

เจ้าแห้วต่อสู้กลางพุดพลา

“รับประทานตายเพื่อแผ่นดินไทยผมยอมครับ แต่ผมจะพยายามฆ่าอ้ายหมอนี้ให้ได้”

เจ้าคุณปัจจนิกฯ วิ่งนำหน้าพาดพล, นิกและ พล.ต. ดิเรกตรงมาที่แอ่งดินนั้น ตำรวจชายแดนสามสี่คน วิ่งตามมาด้วย ทุกคนยื่นท้อมล้อมแอ่งดินหรือบ่อน้ำมองดูเจ้าแห้วกับนายสิบพลร่มเขมรซึ่งกำลังปลุกปล้ำต่อสู้กัน อย่างทรหด เมื่อพลตำรวจคนหนึ่งยกปืนขึ้นจะยิงทหารเขมร ดร. ดิเรกก็รีบปิดปากกระบอกปืนเล็กยาวของ พลตำรวจคนนั้นแล้วร้องห้ามทันที

“อย่า อย่ายิงมัน ปล่อยให้ต่อสู้กันตัวต่อตัวอย่างนี้ยุติธรรมดีแล้ว”

นิกส่งเสียงเอะอะเฮ็ดตะโร

“ต่อเขมรสองเอาหนึ่งเข้า ใครรองเท่าไรว่ามา ตัวมันใหญ่กว่าอ้ายแห้วเป็นกอง ประเดี่ยอ้ายแห้วก็เสร็จ”

ทุกคนรู้ว่า พ.อ. นิกรแกล้งพูดยั่วให้เจ้าแห้วโกรธและมีมานะเอาชนะข้าศึกแต่ ส.อ. แห้วหาโกรธไม่เขาร้องตะโกนบอกนิกรทันที

“รับประทานผมรองตัวผม ๑๐๐ บาทครับ”

นิกรหัวเราะก๊าก

“ตกลงไว้ย แต่ถ้าแกถูกแทงตายฉันจะไปเอาเงินที่ใครล่ะ”

“รับประทานฉันเอาจากศพผมนะซีครับ”

ทั้งสองปลุกปล้ำกันสุดสุดจนกระทั่งลิบโทพล่มร่างใหญ่เหวี่ยงเจ้าแห้วกระเด็นไปทางขอบบ่อฝั่งตรงกันข้าม เจ้าแห้วเกือบจะหมดกำลังแล้วแต่เมื่อคิดว่าเขากำลังต่อสู้เพื่อผืนแผ่นดินไทยคือเขาพระวิหารนี้และเมื่อข้าเสียงเห็นธงไตรรงค์บนยอดเสาโบกสะบัดพลัว เรียวแรงของ ส.อ. แห้วก็เกิดขึ้นอีก เขาก็กัดฟันสู้แล้วเดินลุยโคลนและน้ำตื้นๆ เข้ามาหาคู่ต่อสู้

ส.ท. พลร่มเขมร แสยะยิ้มและพยักหน้า

“มา-เข้ามา” มันพูดภาษาไทยเสียงแปร่งๆ “ไม้มิ่งก็กูนี้แหละวะจะต้องไปเมืองฝักกันข้างหนึ่งหรือมายังไปด้วยกัน”

เจ้าคุณปัจจนิกฯ เกรงว่าเจ้าแห้วจะเพลี่ยงพล้ำเสียที ท่านก็ร้องเชียร์เจ้าแห้วด้วยเสียงอันดัง

“มวยไทยซีไว้ยอ้ายแห้ว ใช้มวยไทยช่วยบ้าง”

ส.อ. แห้วนึกขึ้นได้ว่าเขาคงจะใช้กลยุทธ์แบบมวยไทยประกอบการควบคุมตัวกับนายสิบพลร่มคนนี้ถึงแม้ว่าเท้าจะติดโคลนเตะไม่ขึ้นแต่พอจะใช้ลูกถีบหรือเข้าได้บ้างถ้ามีโอกาส เจ้าแห้วค่อยๆ เดินเข้ามาหาคู่ต่อสู้อย่างระมัดระวังตัว พลร่มชะเมยนิ่งกำลังกำลังหลักมันถือมีดเตรียมพร้อมที่จะสังหารเจ้าแห้ว

เมื่อพลร่มเขมรปราดเข้ามาจะแทงเจ้าแห้ว เจ้าแห้วก็ยกเท้าซ้ายถีบถูกหน้าอกคู่ต่อสู้อย่างจังทำให้ นายสิบพลร่มเซเซตๆ ออกไปเกือบจะหกล้ม เจ้าหมอนั่นมองดูเจ้าแห้วราวกับจะกินเลือดกินเนื้อแล้วร้องเอะอะเอ็ดตะโร

“พาวลีไว้ย แกใช้ตีนผิดกติกาวี้อย”

เจ้าแห้วหัวเราะก๊าก

“รบกันไม่มีพาวลีไว้ย ใครฆ่าใครได้คนนั้นก็ชนะ”

นายสิบชะเมยสบถสาบานในลำคอเป็นภาษาเขมรแล้วบุกเข้ามาหาเจ้าแห้วอย่างเดือดดาล เจ้าแห้วจึงวางเต็มเหนี่ยว พลร่มเขมรยกมือซ้ายจับข้อมือเจ้าแห้วไว้ได้และแทงเจ้าแห้วทันที แต่ ส.อ. แห้วของเราก็ใช้มือซ้ายจับข้อมือข้างขวาของพลร่มเขมรไว้ได้เช่นเดียวกัน

ทั้งสองปลุกปล้ำกันอีก เจ้าแห้วยกเข่าขวากระแทกใต้สะดือคู่ต่อสู้เต็มเหนี่ยวเสียงดังโพละ เท่านั้นเอง พลร่มร่างใหญ่ก็ปล่อยมือซ้ายที่จับข้อมือข้างขวาของ ส.อ. แห้วออกขมวดคิ้วหน้าหน้าแสดงความเจ็บปวดและจุกแน่น มีที่ท่าเหมือนนักมวยที่ล้มสวมนจะจับถูกเข่าอย่างจัง เจ้าแห้วไม่ยอมปล่อยให้หน้าที่ทองของเขาผ่านพ้นไป แม้แต่เสียงของวินาที เขาเลือกปลายมีดกระแทกเข้าไปใต้หน้าอกด้านซ้ายลิบโทเขมรเสียงดังสวบ คู่ต่อสู้ของเจ้าแห้วร้องโอดและแล้วเมื่อเจ้าแห้วกระชากมีดออกมาพลร่มเขมรก็ล้มลงในบ่อสิ้นใจตายเลือดเขมรไหลแดงฉานศพของนายสิบพลร่มนอนคว่ำหน้าจมน้ำและโคลนอยู่ครึ่งตัว

เจ้าแห้วเงยหน้ามองดูพวกเจ้านายของเขาแล้วยิ้มให้ ดร. ดิเรกยกมือขวาขึ้นโบก

“เก่งมากอ้ายแห้ว ฉันจะรายงานความเก่งกล้าสามารถของแกไปยังกองบัญชาการทหารสูงสุด บางทีแกอาจจะได้เป็นจ่าสิบตรีก็ได้”

เจ้าแห้วพินยืมแล้วก็หมดแรงล้มลงก้นกระแทกบ่อน้ำ นั่งสะลิมสะลืออยู่ในบ่อนั่นเอง ตำรวจชายแดนสองคนรีบลงไปช่วยดึงตัวเจ้าแห้วขึ้นมานบนปากบ่อ

พลร่มกล้าตายหนึ่งกองร้อยถูกตำรวจภูธรของเราปราบราบคาบไปแล้ว ดร. ดิเรกรีบไปที่สถานีวิทยุเพื่อรายงานรายละเอียดไปให้กองบัญชาการทหารสูงสุดทราบและสั่งให้พลตำรวจคนหนึ่งตามผู้บังคับกองร้อยไปพบเขาที่สถานีวิทยุข้างกองบังคับการกองร้อย

ธงไตรรงค์ของเรายังคงโบกสะบัดเป็นสง่างามอยู่บนเสาธงเหนือเขาพระวิหารเหมือนเช่นเดิม พลร่มทั้งกองร้อยถูกยิงตายเกือบหมดและถูกจับเป็นเชลย ๑๗ คนเป็นนายสิบ ๓ คน ส่วนผู้บังคับหมวดและผู้บังคับกองร้อยต้องเสียชีวิตในการรบ ไม่ปรากฏว่ามีพลร่มคนใดหนีกลับไปได้เลย ตำรวจภูธรชายแดนหน่วยนี้เสียชีวิต ๕ คน บาดเจ็บไม่สาหัส ๓ คน

กองบัญชาการทหารสูงสุดได้ส่งวิทยุโทรเลขแสดงความยินดีต่อ พล.ต. ดิเรกกับคณะและตำรวจภูธรชายแดนกองร้อยนี้เท่าที่สามารถสู้รบกับพลร่มของเขมรและทำลายพลร่มกองร้อยนั้นย่อยยับไปแล้ว ท่านนายพลอาวุโสหลวงตะลุมบอนฯ สั่งนายพลดิเรกให้ควบคุมเชลยศึกไว้ให้ดีเพื่อจะได้นำตัวไปกรุงเทพฯ ในโอกาสต่อไป และแจ้งให้ทราบว่ามีกำลังทหารรบของเราไม่น้อยกว่า ๓ กองพันจะเดินทางมาเขาพระวิหารในวันพรุ่งนี้เพื่อเตรียมรับมือกับเขมรซึ่งเขมรอาจจะส่งทหารเข้าโจมตีเขาพระวิหารอีก

กองบัญชาการทหารสูงสุดได้ออกคำสั่งแถลงการณ์ด่วนในคืนวันนั้น ทั้งทางโทรทัศน์และวิทยุกระจายเสียงทุกสถานี แจ้งให้พี่น้องชาวไทยได้ทราบทั่วกันว่า เมื่อเวลา ๑๖.๐๐ น. วันนี้คือวันเสาร์ที่ ๒๓ มิถุนายน ๒๕๐๕ พลร่มเขมรหนึ่งกองร้อยในบังคับบัญชาของ ร.อ. กำโพธิ์ พุทธิโย มีจำนวนประมาณ ๗๕ คนได้กระโดดร่มลงมาจากเครื่องบินลำเลียงสู่เขาพระวิหาร พล.ต. ศาสตราจารย์ดิเรก ณรงค์ฤทธิ พล.อ. พระยาปัจฉิมกนิพินาศ พ.อ. พล พัชราภรณ์ พ.อ. นิกร การณวงศ์ พ.อ. กิมหงวน ไทยแท้ และ ส.อ. แห้ว โทระพากล ได้ร่วมมือกับตำรวจภูธรชายแดนหนึ่งกองร้อยที่รักษาการณ์อยู่ ณ เขาพระวิหารทำการสู้รบกับพลร่มเขมรอย่างดุเดือด สมเกียรติสมศักดิ์ศรีของทหารไทยและตำรวจไทย ผลของการสู้รบประมาณครึ่งชั่วโมงปรากฏว่ากองร้อยพลร่มของเขมรถูกฝ่ายเรายิงตายเกือบหมด ร.อ. กำโพธิ์ ผู้บังคับกองร้อยต้องเสียชีวิตจากการรบครั้งนี้ พลร่มเขมร ๑๗ คนถูกจับเป็นเชลย ฝ่ายเราตำรวจต้องเสียชีวิตไป ๕ คน ไม่ปรากฏว่ามีพลร่มของเขมรคนใดหนีรอดกลับไปได้เลย กองบัญชาการทหารสูงสุดได้ส่งทหารรบจำนวนหนึ่งเดินทางไปยังเขาพระวิหารโดยด่วนแล้ว

แถลงการณ์ของกองบัญชาการทหารสูงสุดฉบับนี้ทำให้คนไทยทั่วประเทศตื่นเต้นยินดีไปตามกัน ทุกคนมั่นใจว่าทหารไทยและตำรวจของเราคงสามารถที่จะต้านทานกองทัพเขมรได้เพื่อรักษาเขาพระวิหารของเราไว้ และถ้าหากว่าเขมรส่งกำลังภาคพื้นดินบุกรุกเข้ามาในราชอาณาจักรของเราเมื่อไร เมื่อนั้นทหารไทยก็จะบดขยี้กองทัพเขมรและบุกตะลุยรุกไล่กระทำสงครามกับเขมรในฐานะที่รุกกรานเราก่อน

อาทิตย์ที่ ๒๔ มิถุนายน ๒๕๐๕

คณะพรรคสี่สหายของเรากับเจ้าคุณปัจฉิมฯ และเจ้าแห้วได้ปรากฏตัวขึ้นที่กองบินน้อยแห่งจังหวัดนครราชสีมา ในเวลาประมาณ ๑๖.๐๐น. เศษ ซึ่งเฮลิคอปเตอร์ขนาดใหญ่เครื่องหนึ่งได้ไปรับมาจากเขาพระวิหารตามคำสั่งของกองบัญชาการทหารสูงสุด ทุกคนได้จากตำรวจภูธรชายแดนกองร้อยนั้นมาด้วยความอาลัยยิ่งถึงแม้ว่าจะได้อยู่ร่วมทุกข์สุขกันตลอดเวลาไม่กี่วัน คณะพรรคสี่สหายของเราก็มีความรักใคร่สนิทสนมกับตำรวจแทบทุกคนโดยเฉพาะ ร.ต.อ. สิงห์ เสาวภาคย์ ผู้บังคับกองร้อย และที่จะลืมเสียไม่ได้ก็คือคณะพรรคสี่สหายกับตำรวจภูธรชายแดนกองร้อยนี้ได้ร่วมรบกับพลร่มของเขมรอย่างดุเดือด ความมองจากล้าหาญของตำรวจทุกคนเป็นภาพประทับใจสี่สหายกับเจ้าคุณปัจฉิมฯ และเจ้าแห้วอย่างไม่มีวันลืม

คณะพรรคสี่สหายพักอยู่ที่เรือนรับรองหลังหนึ่งในเขตของกองบินน้อยนั่นเอง มีนายทหารชั้นผู้ใหญ่หลายคนทั้งทหารบกและทหารอากาศมาเยี่ยมตลอดเวลารวมทั้งนายทหารแห่งประเทศไทยได้ด้วย ซึ่งโดยมากอยากให้เห็นหน้าและอยากรู้จักนายพลดิเรกจอมนักวิทยาศาสตร์และนายแพทย์ผู้ยิ่งใหญ่ของโลก ซึ่งทั่วโลกยอมรับนับถือว่า ดร. ดิเรกเป็นยอดนักวิทยาศาสตร์และเป็นยอดหมอจริง ๆ นายพลดิเรกได้ให้การต้อนรับนายทหารภาคีซีได้อย่างดีที่สุดในอเมริกาและออสเตรเลีย แต่เขาเขียนป้ายภาษาอังกฤษติดไว้ที่หน้าบ้านพักว่า

“ไม่ต้องรับอังกฤษและฝรั่งเศส”

ท่านนายพลอากาศคนหนึ่งได้ต่อว่า ดร. ดิเรกในเรื่องนี้

“อาจารย์เขียนป้ายอย่างนี้จะเหมาะหรือครับ อย่างน้อยอังกฤษและฝรั่งเศสก็เป็นภาคีซีได้เหมือนกัน”

ดร. ดิเรกหัวเราะอย่างทะนง

“เป็นเรื่องของผมและเป็นสิทธิ์ของผม ผมกับพรรคพวกของผมไม่ได้ทำงานเกี่ยวกับซีดี เรามาพักผ่อนอยู่ที่นี้ตามคำสั่งท่านรอง ๕ ทุกครั้งคืนวันนี้พวกเราที่จะเดินทางไปพนมเปญแล้ว คุณช่วยบอกทหารรักษาการณ์หน้าบ้านพักของเราด้วยว่าถ้าเป็นอังกฤษหรือฝรั่งเศสแล้วผมไม่ต้องรับอย่างเด็ดขาด”

ท่านนายพลอากาศยัมให้ ดร. ดิเรก

“อาจารย์ครับ บางทีคนที่เราเกลียดมันและอยากเตะมัน เราก็จำเป็นต้องคบมันเหมือนกันเพราะเราเป็นประเทศเล็ก”

เสียงหวนพุดโพล่งขึ้น

“ใช้ครับ แต่ถ้าจะมาข่มเหงรังแกกันเหมือนเมื่อครั้งก่อนเป็นไมยอมเด็ดขาด ท่านไปดูฟุตบอลหรือเปล่าครับ การแข่งขันระหว่างทหารอากาศกับทหารอังกฤษเมื่อเดือนที่แล้วมา”

“ดูครับ” พล.อ.ต. วีระพุดยัมๆ

พล.อ. กิมหงวนหัวเราะเบาๆ

“คนดูโดยมากลงความเห็นว่าการแข่งของเราเล่นรุนแรง แต่เขาหารู้ไม่ว่าอังกฤษมันเล่นตลกติดตลอดเวลาเพราะถือว่าตัวใหญ่กว่าก็ใช้กำลังกระแทกเราบ้าง เหยียบเราบ้าง บางทีก็รื้อดำนักฟุตบอลของเราอย่างหยาบคาย ผู้รักษาประตูของมันชกศูนย์หน้าของ ท.อ. คำว่าลงไป ทหารอากาศเห็นอังกฤษไม่ใช่พอก็เลยเตะเอาบ้าง ผมว่าทหารอากาศทำถูกแล้วครับไม่ใช่ว่ามันเล่นอย่างสุภาพแล้วเราไปเตะมัน คนดูน้อยคนนักที่จะรู้ว่ามันดำเราและทำท่าจะกระแทกพวกเราลดเวลา ไม่ได้ให้เกียรติเราซึ่งเป็นเจ้าของบ้าน”

พล.อ.ต. วีระมองดูเสียงหวนด้วยความพอใจ

“ผมเป็นทหารอากาศ อย่าให้ผมวิจารณ์เกี่ยวกับทีมฟุตบอลของ ท.อ. เลย ผมจะขอพูดแต่เพียงว่าทีมทหารอากาศของเราเคยแข่งขันกับทีมยังบอยสวิสซ์, ทีมมัลโมลวี เด็นและทีมเยอรมันตะวันตกมาแล้ว เราแพ้บ้างชนะบ้างตามธรรมดาของการแข่งขัน แต่ ท.อ. เล่นอย่างสุภาพเพราะทีมฟุตบอลเหล่านั้นเขาเล่นแบบสุภาพถึงเล่นหนักก็เรียกว่าแรงในเกม”

พล.อ. พลเห็นพ้องด้วย

“เป็นความจริงครับท่าน ผมกับพวกเราดูฟุตบอลเสมอ ญาติห่างๆ ของดิเรกคนหนึ่งเป็นนักฟุตบอลของ ท.อ. ครับ เขาเล่าให้ฟังว่านักฟุตบอลอังกฤษมันร้องแค้นตลอดเวลาขบเขี้ยวเคี้ยวฟันทำตาเขียวและกำหมัดเข้าใส่หลายครั้ง”

การสนทนาสิ้นสุดลงเมื่อเจ้าแห้วแต่งเครื่องแบบสืบทอดเข้ามามีในท้องกลางของบังกาลีหลังนั้น

ส.อ. แห้วมาหานายแพทย์หนุ่มและซิดเท้าตรงอย่างแข็งแรง

“รับประทานนายสิบที่จะเดินทางไปพนมเปญกับเราในคืนวันนี้มีรายงานตัวคุณหมอล่ะครับ”

พล.ต. ดิเรกพยักหน้ารับทราบ

“ออไร๋ ไปเชิญเขาเข้ามาซิ”

พล.อ.ต. วีระพุดเสริมขึ้นทันที

“ผมเห็นจะต้องลาอาจารย์และทุกๆ คนกลับเสียทีละครับ ผมจะไปดูเครื่องบินที่เขาเตรียมไว้ด้วย”

เจ้าคุณปัจฉิมฯ ยิ้มให้นายพลอากาศ

“ดีแล้วคุณ ช่วยกันกำชับช่างเครื่องยนต์ให้เรียบร้อยหน่อย ถ้าบินไปตามทางเครื่องยนต์มันเกิดทรยศขึ้นพวกเราก็คงจะมองเฝ้าไปตามกัน”

พล.อ.ต. วีระหัวเราะหึๆ

“เราจัดเครื่องบินใหม่เอี่ยมไว้ให้ครับได้เท่าชั่วโมงบินยังไม่ถึง ๕๐ ชั่วโมง ส่วนนักบินก็ได้คัดเลือกนักบินมือเอี่ยมของเรา ผมลาล่ะครับ”

ต่างฝ่ายต่างยกมือไหว้กัน ท่านนายพลอากาศหีบห่อของที่วางอยู่บนโต๊ะลุกขึ้นพาตัวเดินออกไปทางหน้าเรือนบังกาลีใหญ่หลังนั้น สวนทางกับเจ้าแห้วซึ่งพาลิบทโราณสูงใหญ่คนหนึ่งแต่งกายเครื่องแบบเรียบร้อยเดินเข้ามาในห้องกลาง สิบเอกผู้นี้เป็นทหารราบที่นครราชสีมาเอง ท่านผู้บัญชาการกองพลได้รับคำสั่งจากกองบัญชาการทหารสูงสุดให้คัดเลือกนายสิบที่กล้าหาญและรู้ภาษาเขมรคนหนึ่งร่วมเดินทางไปกับคณะพรรคสี่สหาย ท่านผู้บัญชาการจึงเลือกนายสิบผู้นี้ซึ่งเห็นว่าเหมาะสมที่จะไปปฏิบัติงานสำคัญอย่างยิ่ง

ลิบโทร่างใหญ่ซึ่งมีผิวคล้ำใบหน้าที่ยิ้มแบบอาชญากรน้อยตาโปนหน้าผากกว้างคางใหญ่และไว้หนวด
หยุดยืนชิดเท้าตรงเบื้องหน้านายพลดิเรก มือซ้ายของเขาซึ่งวางอยู่ที่เอวถือหมวกแก๊ป เขากล่าวรายงานด้วยเสียง
ฉาดฉาน

“กระผม ลิบโทไทย ลีกูก ได้รับคำสั่งให้มารายงานตัวต่อท่านเพื่อเดินทางไปปฏิบัติหน้าที่สำคัญใน
พนมเปญขอรับ”

พล.ต. ดิเรกจ้องมองดูหน้า ส.ท. ไทยอย่างพิจารณา

“ยินดีมากที่เราจะได้ร่วมเป็นร่วมตายกัน แต่เพื่อนๆ ของอ้าวเขาไม่มีใครจะชอบลื้อนักเพราะหน้าตาลื้อ
มันคล้ายกับอ้ายเสือมากกว่าลิบโท”

ส.ท. ไทยยิ้มเล็กน้อย

“ได้โปรดเถอะครับ ผมเองก็อยากรูปหล่อเหมือนเจ้านายเหล่านี้ แต่ว่าทำอะไรได้ครับรูปธรรม
นามธรรม ถึงผมมีรูปร่างหน้าตาแบบอาชญากรก็ขอรับรองด้วยเกียรติของทหารและเกียรติของลูกผู้ชายว่า
ผมจะซื่อสัตย์รักภักดีต่อท่านและเจ้านายเหล่านี้ทุกๆ คน ซึ่งผมอาจจะตายแทนได้ทุกเมื่อ”

กิมหงวนยิ้มแป้น หายเกลียดหน้า ส.ท. ไทยแล้ว

“พูดน่าฟังไว้น้องชาย พวกเราจะถือว่าแกเป็นเพื่อนร่วมตายของเราคนหนึ่ง แกู้ตัวแล้วไม่ใช่หรือว่า
แกมีหน้าที่เป็นล่ามของเรา”

“ครับผม”

“แกพูดเขมรได้ดีหรือ” นิกรถามยิ้มๆ

“พูดได้คล่องเหมือนภาษาไทยครับ ตาของผมและแม่ของผมเป็นเขมรครับ ภูมิลำเนาเดิมของผมอยู่
สุรินทร์ครับ บิดาของผมเป็นพ่อค้าเดินทางไปมาระหว่างเขมรกับไทยเสมอ ในที่สุดก็ได้เสียกับมารดาของผม
อย่างไรก็ตามผมเป็นคนไทยนะครับ เพราะผมเกิดที่สุรินทร์และเติบโตที่นั่น ผมพูดเขมรได้ก็เพราะที่นั่นเขาพูดไทย
และเขมรปนกัน”

พลซึ่งนั่งอยู่ใกล้ ส.ท. ไทยได้ยินมือขวาให้ ส.ท. ไทยจับและอนุญาตให้นายสิบล้างใหญ่นั่งลงบนเก้าอี้
นวมตัวหนึ่ง

“แกเป็นทหารมากี่ปีแล้วน้องชาย” พลลัมภาษณ์

“๙ ปีแล้วครับ ตอนแรกผมเป็นทหารราบครับ พอเป็นสิบตรีขอย้ายไปเป็นพลร่มจนกระทั่งได้ลิบโท
ประจำอยู่ที่กองพันพลร่มป่าหวายลพบุรีครับ ต่อมาเจ้านายเขาหาว่าผมโหดร่มบ่อยๆ เขาเลยย้ายผมมาเป็น
ทหารราบอยู่ที่โคราชนี่แหละครับ”

นิกรทำหน้าที่จนจบ กล่าวถามขึ้นทันที

“แกเป็นพลร่มโหดร่มบ่อยๆ เจ้านายเขาไม่ชอบ”

ส.ท. ไทยยิ้มแห้งๆ

“มันไม่ใช่โหดจากเครื่องบินนะซีครับ ผมกระโดดออกทางหน้าต่างกองร้อยและกระโดดข้ามรั้วหนีไป
เที่ยวนะครับ”

เสียงหัวเราะดังขึ้นอย่างครั้นครัง ดร. ดิเรกกล่าวกับ ส.ท. ไทยด้วยใบหน้านัยยิ้มแย้ม

“รู้จักพรรคพวกของกันไว้เสียด้วยซี ท่านผู้นี้พลเอกพระยาปัจฉิมพิณาศ ใจดีมากแต่ห้ามพูดถึงที่เกี่ยว
กับหัวล้าน คนนี้พันเอกพล พัทธราภรณ์ ถัดไปพันเอกนิกร การุณวงศ์ คนที่สวมแว่นตาขอบกระสูงเหมือนเปรด
คือพันเอกกิมหงวน ไทยแท้ ยืนอยู่นั่นคือคนใช้เก่าแก่ของเราลิบเอกแห้ว โหระพากุล”

ส.ท. ไทยหัวเราะเบาๆ

“ผมได้ยินชื่อเสียงของท่านและพวกท่านมานานแล้วครับ ผมรู้สึกภาคภูมิใจอย่างยิ่งที่มีโอกาสได้มา
ร่วมงานและมารับใช้พวกท่านครับ”

เสียงหงวนพูดเสริมขึ้น

“ปากหวานเสียด้วยซีมีเมียหรือยังดาไทย”

“เฮ้อ เฮ้อ ผมเป็นพ่อหม้ายครับ เมียผมถูกงูเห่ากัดตายเมื่อปีกลายนี้เองครับ”

“แล้วแกอยู่กับใคร” เสียงหงวนซัก

“อยู่กับแม่ยายคู่ชีวิตของผมครับ”

นิกรอ้าปากหวิวแล้วหัวเราะก๊าก

“แม่ยายคู่ชีวิตแกหมายความว่าอะไรโกย”

“ก็เป็นความหมายอยู่แล้วนี่ครับ เมื่อก่อนที่เมียผมยังมีชีวิตอยู่ผมกับแม่ยายนอนกันคนละห้องครับ พอเมียผมตายเราก็เลยย่นแนวรวมมานอนห้องเดียวกัน”

“เตียงเดียวกันด้วย” นิกรซัก

“ครับ”

คณะพรรคสี่สหายต่างมองดูหน้ากันแล้วยิ้มให้กัน

“แกอายุเท่าไรโกย” พลถามเสียงหัวเราะ

“ย่างเข้า ๓๐ ปีนี้ครับ”

“แล้วแม่ยายของแก”

“๕๒ ครับ แต่ยังไม่แก่แน่ครับ ส่วนเว้าส่วนโค้งยังน่าพิศมัยทั้งนั้น ให้ดินตายเถอะครับ ๕๐ กว่าสาวๆ ทำไม่ได้ แก้มยังงึ้ยยุ่นาจูบ แกปรนนิบัติเก่งครับ รู้จิตใจผมดีกว่าเมียผมมาก ที่ดีที่สุดก็คือไม่เคยคั่นเงินตามกระเป๋าทิ้งหรือตามร่องเท้าของผมเลย”

เจ้าคุณปัจจนิกฯ เผลอต้วหัวเราะออกมาดังๆ

“แกเนี่ยยังงัวเงี้อะถึงได้แม่ยายเป็นเมีย”

ส.ท. โกยยิ้มเอียงอาย

“อารมณ์เปลี่ยวนะซีครับ คินนั้นเดือนมืด...ฝนตกพรา...ฟ้าร้อง...อากาศหนาว แล้วก็ไฟฟ้าเสีย เรื่องมันก็อย่างว่าแหละครับ”

พลมองดูเจ้าคุณปัจจนิกฯ แล้วพูดยิ้มๆ

“ผมรู้สึกว่่าสมัยนี้ผู้ชายเรามักจะชอบมีเมียแก่ๆ และชอบรักคนแก่ เด็กหนุ่มอายุ ๒๐ กว่าๆ มีแฟนอายุ ๔๐ กว่าจนเป็นของธรรมดาเนาะครับ วัยที่แตกต่างกันไม่ใช่อุปสรรคของความรัก ความจริงผู้หญิงที่มีอายุมาก มีเสน่ห์และน่ารักกว่าสาวๆ เป็นไหนๆ”

นายพลดิเรกกล่าวกับ ส.ท. โกยอย่างเป็นทางการ

“เป็นอันว่าแก่กับพวกเรา ๖ คนนี้จะได้ร่วมชีวิตร่วมเป็นร่วมตายกันในเมืองพนมเปญ แกแน่ใจหรือว่าแกพร้อมที่จะสละชีวิตของแกเพื่อประเทศชาติที่รักของเรา”

“แน่นอนครับ” นายสิบล้างใหญ่ตอบอย่างมั่นใจ “ผมทำพิธีกรรมยกทรัพย์สมบัติของผมเท่าที่มีอยู่ให้แม่ยายของผมเรียบร้อยแล้ว ถ้าผมตายแม่ยายผมก็คงจะได้รับบำนาญพิเศษอีกด้วยเราตกลงกันแล้วครับ”

นายแพทย์อ้อมยิ้ม

“แล้วแม่ยายแกเขาว่ายังไงบ้าง”

“อ้อ แม่ยายผมหรือครับ เขาบอกผมว่าไปเถอะลูก...เพื่อประเทศชาติของเราอย่าเสียตายชีวิตเมื่อยู่ทางนี้แม่จะสวดมนต์ภาวนาให้พระคุ้มครองลูก”

ดร. ดิเรกสั่นน้ำลายเอือก

“จนปานนี้แล้วยังพูดกันแม่ลูกอีกหรือ”

“แะแะ ต่อหน้าคนอื่นพูดยังงี้ครับ แต่ตัวต่อตัวแกพูดกับผมหนุยังงั้นหนุยังงี้ผมก็พูดพี่ยังงั้นพี่ยังงี้ เวลาแกออกเซาะผมน่าดูจริงๆ นะครับ น้ำผึ้งรวงว่าหวานแล้วยังสู้ไม่ได้”

“พอแล้ว” นายดิเรกตวาดแว๊ด “ตอนนี้ไปเลิกพูดเรื่องแม่ยายของแกเสียที เหาละแกกลับไปค้าขายได้ไปเตรียมตัวไว้ให้พร้อม คินนี้ห้าทุ่มตรงมาพบพวกเราที่นี้เข้าใจไหม”

“ครับผม ผมจะไปเล่าให้แม่ยายผมฟังว่าพวกเจ้านายล้วนแต่ใจดีทั้งนั้น”

“ไป” ดร. ดิเรกตะโกนลั่น

ส.ท. โกยยิ้มแป้น เขาลุกขึ้นยืนระวังตรงกระทำความเคารพคณะพรรคสี่สหายและเจ้าคุณปัจจนิกฯ ต่อจากนั้นก็พาตัวเดินออกไปทางหน้าเรือน เจ้าแห้วตามไปส่งและนึกพอใจที่ ส.ท. โกยเป็นคนที่สนุกครึกครื้น ถึงแม้ว่ารูปร่างตัวดำก็น่าคบ

ก่อนที่ ส.ท. โกยจะจะไปจากบังกาลีใหญ่หลังนั้น เจ้าแก้วได้ยกมือขวาจับแขนมิตรใหม่รุ่นน้องของเขา แล้วยิ้มให้

“โกยไว้ย ต่อไปนี่เราจะได้เป็นเพื่อนร่วมชีวิตกันแล้ว ขอให้เกิดคิดว่ากันเป็นพี่ชายของแกเถอะนะ กันมีอายุมากกว่าแกและมียศสูงกว่า...กันสามแ่งแกสองแ่ง อีกสองสามวันกันจะได้เป็นจ่าสิบตรีแล้ว”

“ยินดีมากพี่แก้ว ฉันจะเคารพพี่ให้เหมือนกับว่าพี่แก้วเป็นพี่ชายของฉันคนหนึ่ง”

“ยังงั้น ขอบใจมากอ้ายน้องชาย” แล้วเจ้าแก้วก็กระซิบถาม “ช่วยกันหน่อยได้ไหมอย่าว่ายังงั้นยังงี้เลย กันชักมีอารมณ์เปลี่ยวบ้างแล้วซี”

ส.ท. โกยอมยิ้ม

“พี่แก้วต้องการความอบอุ่นและความหวานชื่นของความรักยังงั้นหรือครับ”

เจ้าแก้วจู้ปาก

“แกอย่าพูดคำหลวงกับกันเลยวะ พูดอ้ายอย่างทีฟังแล้วไม่ต้องแปลตีกว่า คือว่ากันอยากมีเมียสักคน พอจะหาให้กันได้ไหมล่ะ”

ส.ท. โกยนิ่งคิดสักครู่

“พี่เมียผมดีไหมครับ”

“หา แกหมายความว่าถึงพี่สาวของแม่ยายแกยังงั้นหรือ”

“ครับ เป็นสาวแก่แต่ก็ยังไม่พอไปวัดไปวาได้”

“อายุเท่าไร” เจ้าแก้วพาชื่อถาม

“ปีนี้ย่างเข้า ๖๕ ครับ”

ส.อ. แก้วสะดุ้งเฮือกสุดตัว แต่แล้วก็ฝืนยิ้ม

“ประกันชีวิตไว้หรือเปล่า”

“เปล่า”

“เปล่าไม่เอาไว้ย ไปเถอะ ลำบากนักก็ไม่ต้องหาให้กันหรอก หนอยเนาะจะหาแฟนอายุ ๖๕ มาให้ จีบกันไปจีบกันมาเดี่ยวแม่ก็เอาตะบันหมากแฟนบาลกันเท่านั้นเอง คนแก่เนาะซีโมโหออกจะตายไป ทำอะไรไม่ถูกใจไม่ทันใจก็โกรธ”

ส.ท. โกยยกหมวกเก็บขึ้นสวมแล้ววันทยหัตถ์เจ้าแก้ว

“ลาก่อนพี่แก้ว คืนนี้พบกันใหม่”

คณะพรรคสี่สหายพร้อมด้วยเจ้าคุณปัจฉินึกฯ เจ้าแก้วและส.ท. โกย ได้มาถึงลานบินในเวลา ๒๓.๐๐น. ซึ่งตามเวลาที่กล่าวนี้เครื่องบินพิเศษคือเครื่องบินลำเลียงสองเครื่องยนต์ของฝูงบินลำเลียงเครื่องหนึ่งจอดเตรียมพร้อมอยู่แล้ว

ท่ามกลางความมืดซึ่งมีแต่แสงสะท้อนของประกายดาว คณะพรรคสี่สหายได้ยืนรวมกลุ่มกับนักบินและพลประจำเครื่องบินอีก ๓ คนฟังคำสั่งแจงจากพันโทคนหนึ่ง ซึ่งเป็นนายทหารเสนาธิการและเบื้องหลังของนายทหารผู้นั้นมีนายทหารอากาศอีกประมาณ ๑๐ คนที่มาคอยส่งหน่วยปฏิบัติงานพิเศษของกองทัพบก ซึ่งมีพลตรีเรกเป็นหัวหน้าหน่วย

พ.ท. อาวุธ ศิริเลิศ นายทหารเสนาธิการได้ชี้แจงให้ฟังอย่างละเอียดถี่ถ้วนแล้วกล่าวสรุปอีกครั้งหนึ่ง

“อย่าลืมนะครับ เมื่อไปถึงซานเมืองตามจุดในแผนที่ซึ่งนักบินเข้าใจดี ทุกคนจะกระโดดร่มลงในบริเวณกองเพลิง ๔ กองที่หน่วยจากรกรมของเราจะจุดไว้เป็น ๔ จุดด้วยกันในท้องนาแห่งหนึ่ง เมื่อถึงพื้นดินแล้วหน่วยจากรกรมของเราจะพาขึ้นรถไปยังบ้านพัก ซึ่งหลังจากนั้นพวกท่านก็จะปฏิบัติงานสำคัญคือสืบสวนการเคลื่อนไหวทางทหารของข้าศึกและสืบฐานที่ตั้งยิงจรวดขีปนาวุธด้วย ผมขอเรียนเตือนว่าเมื่อไปถึงบ้านพักแล้วให้ชุดหลุมฝังร่มและเครื่องแบบเสีย อย่าทิ้งไว้เป็นหลักฐานและการส่งวิทยุก็ไม่ควรทำในเวลากลางคืนเท่านั้นแหละครับ ท่านผู้บัญชาการทหารสูงสุดมีบัญชาให้ผมเรียนท่านว่าขอให้ทุกคนทำงานสำเร็จผลและปลอดภัย โปรดขึ้นประจำเครื่องบินออกเดินทางได้แล้วครับ”

เสียงจ๊อกแจ๊กจอยแจตั้งขึ้นทันที พล.อ.ต. วีระ นำนายทหารอากาศกลุ่มนั้นเข้ามาหาคณะพรรคสี่สหาย และนักบินกับพลประจำเครื่อง มีการรำลาและโอภาปราศรัยกันด้วยดี เจ้าคุณปัจฉิมฯ กล่าวลัฟยก ท่านนายพลอากาศว่า

“นักบินของคุณไว้ใจได้แน่นอนครับ”

ท่านนายพลหัวเราะชอบใจ

“เป็นนักบินมือหนึ่งของเรารับ บินทางไกลชำนาญมาก ผมรับรองว่าเที่ยวบินเที่ยวนี้ปลอดภัยครับ”

พล.อ. นิกรพุดเสริมขึ้นทันที

“ท่านครับ เครื่องบินลำเลียงเครื่องบินนี้เป็นเครื่องบินแบบไอพ่นหรือใบพัดครับ”

พล.อ.ต. วีระหันขวับมาทางนิกรแล้วขมวดคิ้วขึ้น

“ก็เครื่องบินใบพัดนะซีครับ”

นิกรกลืนน้ำลายเอือก ซี่มือไปที่ปีกเครื่องบิน

“มีใบพัดเมื่อไรละครับ มีแต่เครื่องยนต์เท่านั้น”

ท่านนายพลมองตามสายตานิกร แล้วท่านก็ทำคอนยื่นขวับไป ทอดทั้งตัวเมื่อมองไม่เห็นใบพัด พล.อ.ต. วีระหันไปรอบๆ พอแลเห็นพันจ่าอากาศเอกคนหนึ่งยืนตัวลั่นนั่งงออยู่ห่างๆ ท่านก็เดินเข้าไปหาแล้วเอ็ดตะโรลั่น “ใบพัดสองอันหายไปไหน”

พล.จ.อ. ตูช่วงเครื่องในวัยสูงอายุ ทำท่าเหมือนกับจะเป็นลม

“แล้วแต่จะโปรดเถอะครับ เมื่อตอนเย็นผมเช็ค เครื่องยังอยู่เรียบร้อยนี่ครับ สงสัยว่าคงเกิดการเข้าใจผิด ช่วงเครื่องคงมาถอดเอาไป”

“แล้วมันจะบินไปได้อย่างไรไว้” ท่านนายพลตะโกนสุดเสียง “เร็ว ช่วยกันหาใบพัดมาใส่เดี๋ยวนี้ ทำงานเองช่วยยั้งไว้ได้หรือวะ เครื่องบินเติมน้ำมันหรือยัง”

“ดูเหมือนยังครับ” พล.จ.อ. ตูตอบอ้อมแอ้ม “อ้า-ผม-ถูกลูกน้องหักหลังแน่ๆ เอาผมไปเข้าตะรางเถอะครับ”

พล.อ.ต. วีระยิ้มออกมาได้

“อย่ารำไร ไปเอาใบพัดมาติดและเรียกรถน้ำมันมาเติมน้ำมัน”

พล.อ. นิกรเดินเข้าไปหานายพลอากาศและกล่าวว่า

“ท่านครับ เปลี่ยนเครื่องบินให้ผมใหม่ได้ไหมครับ ผมรู้สึกสังหรณ์ใจยิ่งงงชอบกลกลัวจะไม่ถึงพนมเปญ”

ท่านนายพลฟันหัวเราะ

“ใจเย็นๆ ผู้การ ไม่ต้องเปลี่ยนหรอกครับ นักบินของผมนี่มือแน่นักไว้ใจได้ครับ เรืออากาศเอกจูน คนนี้เขาแน่จริงๆ ไม่มีใบพัดมีแต่เครื่องเขาก็บินไปได้ ถอดปีกถอดลูกล้อ ออกหมดเหลือแต่ลำตัวเขาก็บินได้ ตั้งแต่เป็นนักบินมาเคยทำเครื่องบินพัง ๑๐ เครื่องเท่านั้นแหละครับ”

นิกรทำตาเละห้อยถอนหายใจเอือกใหญ่แล้วเดินกลับมาหาคณะพรรคของเขา

การเดินทางต้องเสียเวลาไปเกือบชั่วโมงเพราะช่วงเครื่องใช้เวลาติดใบพัดเครื่องบินทั้งสองข้างและช่วยกันทำงานตั้งหลายคน ในที่สุดก็ติดใบพัดเรียบร้อย ร.อ. จูน แจ่มแจ่ม สั่งให้พลประจำเครื่องทั้งสามคน ขึ้นไปบนเครื่องบินก่อน แล้วเขาก็กล่าวกับนายพลดิเรกอย่างนอบน้อม

“เชิญได้แล้วครับอาจารย์ เสียเวลาไปกว่ากำหนด ๕๐ นาที ไม่เป็นไรครับพอขึ้นจากสนามผมเขี้นเต็มที่ไม่ยอมให้ใครแซงขึ้นหน้าผมหรอกครับ”

นายแพทย์หนุ่มทำหน้าที่ชอบกล

“แะะ แะะ งามจริงๆ เอะคุณจูน คุณขับได้แน่นะ”

ร.อ. จูนหัวเราะชอบใจ

“เครื่องบินลำเลียงยังมีมันเต่าเราเองแหละครับ ผมขับ เอฟ. ๑๐๐ มาแล้ว เชิญเถอะครับ รับรองว่าผมพาไปถึงพนมเปญแน่ๆ”

ดร. ดิเรกถอนหายใจเอือกใหญ่ หันไปมองดูคณะพรรคของเขาซึ่งกำลังยืนสนทนากันอย่างครั้นเครง

“เฮ้...ไปไว้ยพวกเรา เรือบินเขาจะออกแล้ว”

สี่สหายกับเจ้าคุณปัจจนิกฯ เจ้าแก้วและ ส.ท. โกยต่างรำล่ำทำนนายพลวีระและบรรดาผู้มาส่งโดยทั่วหน้ากัน ต่อจากนั้น ร.อ. จุ๊นนักบินชั้นอากาศศึกษาหน่วยปฏิบัติงานพิเศษทั้ง ๗ คนขึ้นไปบนเครื่องบินลำเลียงเครื่องบินนั้นซึ่งเป็นเครื่องบินบรรทุกพลร่มมีมายาวนั่งหันหน้าหากัน ไม่มีแอร์โฮสเตส ไม่มีอาหารหรือเครื่องดื่มเลี้ยง

พลประจำเครื่องบินได้เปิดประตูเครื่องบินและใส่สลักเรียบร้อย นักบินออกไปยังห้องด้านหน้าซึ่งเป็นห้องนักบินกับผู้ช่วยของเขาโดยเฉพาะ เขาพูดวิหุขของทางหอสัญญาณ เมื่อได้รับอนุญาตให้นำเครื่องบินขึ้นได้ ร.อ. จุ๊นก็จัดแจงสตาร์ทเครื่องยนต์ที่ละเครื่อง

ลำตัวของเครื่องบินสันสะเทือนไปมาเหมือนจ้าวเข้าปรากฏว่าเครื่องยนต์ทางซ้ายเดินไม่สะดวกและแล้วก็มีเสียงเหมือนวัตถุหนักๆ หล่นลงบนพื้นลานบินคอนกรีตดังโครม เครื่องยนต์ดับเจียบไปทั้งสองเครื่อง

สี่สหายกับเจ้าคุณปัจจนิกฯ และเจ้าแก้วและ ส.ท. โกยนั่งจ้องอยู่บนมายาวด้านซ้าย เมื่อนักบินเปิดประตูเดินออกมาในห้องโดยสารอย่างร้อนรน เสียหวนวณก็กล่าวถามทันที

“มีอะไรเกิดขึ้นหรือครับคุณจุ๊น”

นักบินสะดุ้งโหยง

“จุ๊นพ้อผมครับ ผมชื่อจุ๊น อ้า-ไม่มีอะไรครับเรื่องเล็กครับ ช่างเครื่องเขาติดใบพัดไม่แน่น ใบพัดเครื่องยนต์ปีกซ้ายหลุดกระเด็นออกไป ขอเวลาให้เราอีกสักครึ่งชั่วโมงนะครับ”

“ว่า” นายพลดิเรกเอ็ดตะโร “กว่าจะไปถึงพอดีสว่างถูก ปตอ. ยิงตกเท่านั้น”

ร.อ. จุ๊นเดินไปที่ประตูขาลำตัวเครื่องบินแล้วเปิดประตูออกส่งเสียงเอะอะพูดกับช่างเครื่องสักครู่ก็ปิดประตูใส่สลักเรียบร้อย เขายิ้มเพลงมาร์ชทหารอากาศเบาๆ ยืนลังเลใจอยู่สักครู่ก็ตรงเข้ามาหาคณะพรรคสี่สหายแล้วนั่งลงบนมายาวตรงกันข้าม

“ผมเสียใจครับ ที่ทำให้อาจารย์และคณะต้องเสียเวลาไปบ้าง เรื่องเครื่องบินมันก็เป็นยังงี้แหละครับ บางทียังไม่ทันขึ้นจากสนามบินหลุดหรือปีกหัก บางทีก็ยางแตก แต่ใบพัดหลุดกระเด็นออกมาจากเครื่องที่ปรากฏครั้งนี้เป็นครั้งแรก ขอเวลาอีก ๑๐ นาทีนะครับ ช่างเครื่องเขาไปเอาใบพัดแล้ว”

เสียหวนวณถอนหายใจเฮือกใหญ่

“เครื่องบินลำเลียงที่กองบินนี้มีเครื่องเดียวหรือครับ”

“ครับมีเครื่องเดียว โดยมากอยู่ตอนเมืองและโคกกระเทียมครับ เครื่องนี้สำหรับใช้บรรทุกเสบียงอาหารและสัมภาระ”

นิกรพูดเสริมขึ้น

“ผมสงสัยว่าคงสั่งซื้อมาตั้งแต่สมัยสมเด็จพระเจ้าอยู่ทองเป็นแน่ มองดูอะไรๆ มันเก่าคร่ำคร่าทั้งนั้นสงสัยว่าบินขึ้นไปมันจะหักกลางนะครับคุณจุ๊น”

“อ้อ รับรองครับ เครื่องบินแบบนี้ทนมือทนเท้ามาก และผมก็มีความชำนาญดี”

เสียหวนวณถามว่า

“คุณชำนาญในการบินขึ้นหรือบินลง”

นักบินหัวเราะ

“บินขึ้นซีครับ นักบินทุกคนชำนาญเฉพาะนำเครื่องบินขึ้นจากสนามบินเท่านั้น ลงสนามบินหรือบินลงไม่ต้องใช้ความชำนาญเลยครับ เพราะอย่างไรมันก็ต้องลงวันยังค่ำ ไครลงไม่ตีก็เนาหรือถ้าไม่ตายทำเครื่องบินหักก็เข้าตะรางไปตามระเบียบ อ้า-ผมคิดว่าพวกผู้การควรจะใช้เวลาที่มียู่นี่ซ่อมกระโตรมดีกว่าครับ”

กิมหวนวณสันศิริชะ

“ไม่ต้องซ่อมหรอกคุณ พวกเราโตมาจากจนชำนาญแล้ว เรื่องที่เรากำลังวิตกก็คือกลัวว่าเราจะไปไม่ถึงพนมเปญเท่านั้นแหละ”

ร.อ. จุ๊นยิ้มเล็กน้อย

“อ้ายถึงนี่ถึงครับ แต่อาจจะล่าช้ากว่ากำหนดเล็กน้อย”

ประตูเครื่องบินถูกเคาะค่อนข้างแรง จำเอกคนหนึ่งซึ่งเป็นช่างเครื่องประจำเครื่องบินเครื่องนี้และมีหน้าที่คอยช่วยเหลือ ดร. ดิเรกกับคณะในการกระโดดร่มรีบเดินไปที่ประตูเปิดประตูออก

พ.จ.อ. ตูหัวหน้าช่างเครื่องบุกเข้ามาในห้องผู้โดยสารอย่างร้อนรน พอแลเห็น ร.อ. จุ่นเขาก็ปราดเข้ามาหา

“คุณครับ ใบพัดเครื่องบินลำเลียงไม่มีอะไหล่เลยครับ”

นักบินแผนพรวดลุกขึ้นยืน

“ตายละ แล้วจะทำยังไงล่ะคุณ”

พ.จ.อ. ตูถอนหายใจเฮือกใหญ่

“บินไปเครื่องยนต์เดียวก็แล้วกันครับ นักบินอย่างคุณผมเชื่อว่าไปได้แน่ๆ”

นักบินมีสีหน้าไม่สู้จะพอใจนัก

“เอา-ตกลง เครื่องยนต์เดียวก็เครื่องยนต์เดียว คุณลงไปได้ ผมจะรีบพาอาจารย์กับคณะไปพนมเปญ ขึ้นไอ้เฮ้ล่าช้าจะเสียงานเพราะเวลาไม่คอยทำ อย่างมากก็แค่ตายเท่านั้น”

นักบินเดินกลับไปห้องของเขาอย่างรีบร้อน พ.จ.อ. ตูลงไปจากเครื่องบินในท่าทางหงอยเหงาด้วยความรักตัวกลัวติดตะราง คณะพรรคสี่สหายต่างมองดูหน้ากันอย่างหวาดๆ

ในที่สุดเครื่องบินลำเลียงเครื่องนั้นก็แล่นปราดไปตามทางวิ่งของมัน ทั้งๆ ที่มีเครื่องยนต์อยู่ข้างเดียวที่ใช้การได้ อย่างไรก็ตาม ร.อ. จุ่น แจ่มแจ่ม ก็สามารถนำมันขึ้นสู่อากาศได้และบินลัดตัดตรงไปยังพนมเปญทันที

ระหว่างทางเสียงเครื่องยนต์สะดุดบ่อยๆ บางทีก็ดับเจียบไปเกือบนาทีจึงทำงานตามเดิม สี่สหายกับเจ้าคุณปัจจุบันฯ เจ้าแห้วและ ส.ท. โภยกต่างรู้สึกสะบัดร้อนสะบัดหนาวหายใจไม่ทั่วท้อง แต่ จ.อ. แก้วช่างเครื่องคอยพูดปลอบใจและให้กำลังใจอยู่เสมอ

“ไม่มีอะไรครับ คุณจุ่นเป็นเสืออากาศที่ไว้ใจได้ เครื่องยนต์เดินไม่สะดุดก็เพราะคุณจุ่นแกแรงเครื่องมากเกินไปเนื่องจากมีเครื่องยนต์อยู่เครื่องยนต์เดียวเท่านั้น ถ้าไม่แรงเครื่องเต็มทีเครื่องบินก็บินอยู่ในอากาศไม่ได้ใจเย็นเถอะครับ อีกสักครู่นี้จะตัดเข้าเขตเขมรแล้ว”

เวลาผ่านไปด้วยความกระสับกระส่ายเร่าร้อนใจ คณะพรรคสี่สหายต่างวิตกเป็นทุกข์กลัวว่าถ้าเครื่องบินตก ทุกคนก็จะกลายเป็นหมูป่าอยู่ในห้องโดยสารนี้ แต่ขวัญและกำลังใจค่อยดีขึ้น เมื่อนักบินเปิดประตูห้องเดินเข้ามาในห้องพลร่มอย่างยิ้มแย้ม

“อดทนหน่อยนะครับ อีกครึ่งชั่วโมงเท่านั้นเครื่องบินของเราจะเข้าเขตเขมรแล้ว และบินตามเส้นทางของเครื่องบินเมลล์เพื่อไม่ให้เขมรระแวงสงสัย”

“ไปถึงแน่นอน” กิมทรวงถามเสียงหนักๆ

นักบินหัวเราะอย่างใจเย็น

“ถึงซีครับ เครื่องยนต์เดินเรียบร้อยเป็นปรกติดีแล้ว ขณะนี้ผู้ช่วยของผมกำลังหลับอย่างสบาย ผมปล่อยให้มันบังคับให้มันบินไปเรื่อยๆ”

นิกรนัยน์ตาเหลือก

“กลับไปเถอะคุณ ถ้าคุณจะแสดงการบินปล่อยมือหรือบินผาดแผลง ก็ขอให้พวกเราโดดร่มลงไปเสีย ก่อนขอให้พวกเราตายเพื่อประเทศชาติเถอะอย่าให้เรือบินตกตายเลย”

ร.อ. จุ่นลุกขึ้นยืน

“ชมดาวไปพลางๆ นะครับอีกครั้งชั่วโมงถึงพนมเปญแน่นอน ผมคอยตรวจสอบแผนที่และวัดระยะทางไว้ตลอดเวลา ผมออกมาที่นี่ก็เพื่อจะเรียนให้ทราบที่เราได้รับวิทยุทางโคราชแจ้งมาว่า ขณะนี้หน่วยจากรกรมของเราที่ซานเมืองพนมเปญกำลังเตรียมตัวคอยต้อนรับแล้ว แต่ว่าผมจำเป็นจะต้องเรียนให้ทราบเสียก่อนว่าพวกผู้การกับอาจารย์จะต้องกระโดดร่มในระยะสูง ๗,๐๐๐ ฟิต”

“โอ๊ย” ทุกคนร้องขึ้นเป็นเสียงเดียวกัน

แล้วนายพลดิเรกก็กล่าวขึ้นอย่างเป็นงานเป็นการ

“สัก ๒,๐๐๐ ฟุตไม่ได้หรือ โดดสูงมากลมมันจะพัดออกไปนอกจุดหมายนะคุณ ดีไม่ดีไปตกในค่ายทหารเขมรพวกเราก็ถูกตัดคอเท่านั้น”

นักบินยิ้มเล็กน้อย

“เครื่องบินใช้การได้เพียงเครื่องยนต์เดียว ถ้าบินต่ำอาจจะเป็นอันตรายครับ แล้วเขมรอาจจะสงสัยได้ อย่างน้อยต้องบินสูง ๗,๐๐๐ ฟุตครับ อาจารย์กับพรรคพวกใช้วิธีโดดแบบดิ่งนรกซีครับ กระโดดลงไปจวนจะถึง พื้นดินค่อยกระตุกร่ม”

ดร. ดิเรกขมวดคิ้วเข้าหากัน

“ก็ถ้าเพื่อกระตุกสลักร่มไม่ทันละ”

“ก็อม่งนะซีครับ”

“ไม่ไหว” เจ้าคุณครางเสียงละห้อย “โดดในระยะ ๗,๐๐๐ ฟุตมันสูงเกินไป ผมคิดว่าคุณพุดล้อพวกเรา มากกว่า”

ร.อ. จุ่นหัวเราะก๊าก

“ใช้ครับ ผมพุดเล่นสนุกๆ นะครับ ผมจะพยายามนำเครื่องบินลงให้ต่ำที่สุดเมื่อไปถึงจุดกระโดด อ้า- ระยะสูงสัก ๑๐ ฟุตดีไหมครับ”

“แล้วกัน” กิมหงวนเอ็ดตะโร “๑๐ ฟุตนะร่มมันไม่ทันกางหรอก พอโดดพ้นประตูก็ถึงพื้นดินแล้ว สัก ๖๐๐ ฟุตก็แล้วกันนะครับ”

“ครับ เป็นระยะที่กำลังสวย แต่ถ้าพลาดก็ชวย ผมไปละครับ ขอให้ทุกคนสวัสดิ์และปลอดภัยนะครับ” พุดจบเสื่ออากาศจุ่นก็พาตัวเดินกลับไปยังห้องนักบิน

ความเงียบเกิดขึ้นชั่วขณะ พล.ต. ศาสตราจารย์ดิเรกพุดลุกขึ้นยืนมองดูตัวเองซึ่งอยู่ในเครื่องบินแบบพลร่ม ดิเรกมูมดูประจักษ์ตัวเรียบร้อย แล้วก็มองดูคณะพรรคของเขาทั้งกับเจ้าคุณปัจจนึกฯ เจ้าแก้วและ ส.ท. โภย ซึ่งทุกคนอยู่ในเครื่องบินแบบพลร่มเช่นเดียวกัน มีอาวุธประจำตัวคือปืนกลมือคนละกระบอกและมีดหรือดาบ ปลายปืนขนาดสั้นอีกคนละเล่ม ทุกคนนั่งอยู่เรียงรายบนม้ายาวด้านซ้ายลำตัวของเครื่องบิน จ.อ. แก้วช่างเครื่อง ขึ้นที่นั่งอยู่บนม้าตรงกันข้าม

เมื่อนายแพทย์หนุ่มแลเห็นพลมีใบหน้าเคร่งขรึมและหม่นหมองผิดปกติ เขาก็กล่าวถามทันที

“เฮ้ ยูไม่สบายหรือมีเรื่องกลุ่มใจอะไร โอ้รู้สึกว่ามีปัญหาของยูเคร่งเครียดอย่างไรขอบอก”

พ.อ. พลถอนหายใจเบาๆ เขาลุกขึ้นเดินเข้ามาหานายแพทย์หนุ่ม

“กัณนี่เรื่องเขาพระวิหารตลอดเวลา อคิดไม่ได้ว่าเราเป็นประเทศเล็ก เราจำเป็นจะต้องปฏิบัติตาม คำพิพากษาของศาลโลกคือคืนเขาพระวิหารให้เขมร”

นิกร, กิมหงวน, เจ้าคุณปัจจนึกฯ ต่างลุกขึ้นเดินเข้ามารวมกลุ่ม เสี่ยวหงวนกล่าวกับ ดร. ดิเรกทันที

“แถลงบอกกันซิหมอ เรื่องเขาพระวิหารมันจะเป็นอย่างไรต่อไป”

นายพลดิเรกยิ้มแค่นๆ

“เขมรอาจจะทำได้สองทางคือใช้กำลังเข้าบุกเพื่อยึดเขาพระวิหารโดยถือว่าศาลโลกตัดสินให้มันได้ครอบครองแล้ว ถ้าหากว่ามันไม่กล้าทำอย่างนี้ มันก็ต้องฟ้องต่อมนตรีความมั่นคงของสหประชาชาติ ซึ่งหลังจากนั้น เราผู้เป็นจำเลยก็จะถูกบังคับให้คืนเขาพระวิหารตามคำพิพากษาของศาลโลก”

นิกรขบกรามกรอด

“ถ้าเราไม่ยอมทำตามจะมีอะไรเกิดขึ้น”

นายแพทย์หนุ่มถอนหายใจอีกครั้งหนึ่ง

“เราจะถูกสหประชาชาติคว่ำบาตรเรา เป็นต้นว่าไล่เราออกจากสมาชิกยูโน ไม่ยอมติดต่อซื้อขายกับ ประเทศเรา และอาจจะถึงขั้นถอนทูตและส่งกำลังทหารของยูโนมายึดครองเขาพระวิหารเพื่อมอบให้เขมรก็ได้”

กิมหงวนพุดขึ้นอย่างเดือดดาล

“ถ้ายังงั้นก็รบกับมันทั้งโลก ล้างชาติไทยเราเลย เมื่อเราจะถูกบีบบังคับเช่นนี้ พวกเราคนไทยตายกัน ทั้งชาติดีกว่า หากเราเสียเขาพระวิหารให้เขมร เราจะต้องอับอายขายหน้าเขาสักเพียงใด คนไทยมิต้องเดินเอา ปีบคลุมหัวหรือวะ มันเป็นการสูญเสียศักดิ์ศรีและเจ็บช้ำน้ำใจยิ่งกว่าเหตุการณ์เมื่อ ร.ศ. ๑๑๒ เป็นไหนๆ”

ดร. ดิเรกยกมือขวาตบป่าเสี่ยวหงวนมองดูกิมหงวนด้วยความพอใจ

“แกพุดอย่างมูทะลุคุดัน แต่ความจริงก็น่าจะเป็นอย่างนี้”

นิกรเห็นพ้องด้วย แล้วกล่าวขึ้นอย่างเป็นทางการ

“เป็นความจริงหมอ เกียรติและศักดิ์ศรีของชาติไทยและคนไทยจะต้องย่อยยับถ้าเราต้องคืน
เขาพระวิหาร ทั้งนี้และทั้งนั้นขอให้พี่น้องชาวไทยทุกคนคิดดูให้ดีเถอะว่า ทำไมเราแพ้คดีนี้ทั้งๆ ที่เขาพระวิหาร
อยู่ในราชอาณาจักรของเรา ถ้าคิดให้ซึ่งก็รู้อเอง มนุษย์เรานั้นตีหน้าได้หลายหน้า เราเป็นประเทศเล็กๆ เรามีแต่
ความเจ็บช้ำน้ำใจ”

ความเจ็บเกิดขึ้นชั่วขณะเจ้าคุณปัจฉินึกฯ จึงกล่าวว่า

“อย่างไรก็ตาม รัฐบาลที่รักของเราก็คงจะหาทางออกที่ดีที่สุดในเรื่องนี้ เพราะไทยเราก็มักการเมือง
ที่เฉลียวฉลาดอยู่หลายท่าน สมมุติว่าเราจำเป็นต้องคืนเขาพระวิหาร อย่างที่ไม่มีทางเลือกเสียได้ เราก็ควรจะ
ทำให้มิตรของเราได้รับความเดือดร้อนจากเราในนโยบายทางการเมืองเสียบ้าง เรื่องเขาพระวิหารยังมองก็ยังไม่
เห็นซึ่งว่าเราทำไมจึงแพ้”

พ.อ. พลกล่าวขึ้นด้วยเสียงหนักแน่น

“การคบเพื่อนถ้าเราซื่อสัตย์ต่อเขาแต่เขาไม่ซื่อต่อเราๆ ก็แย่ ถึงเวลาแล้วคนไทยทุกคนควรจะสำนึกตัว
ว่าไม่มีใครรักและหวังดีต่อเราเหมือนกับเราคนไทยด้วยกัน คำพิพากษาของศาลโลกเหมือนกับหนามตำหัวใจกัน
ตลอดเวลา ที่แรกกันคิดว่าเพราะประธานศาลโลกเป็นคอมมิวนิสต์เราถึงแพ้ แต่เมื่อคิดให้ลึกนึกให้ซึ่ง
คณะตุลาการที่เป็นฝ่ายโลกเสรีมีจำนวนมากกว่าฝ่ายคอมมิวนิสต์ แล้วทำไมเราถึงแพ้ ทำไมศาลเชื่อแผนที่ปลอม
ของเขมร ทำไมศาลไม่มาดูเขาพระวิหารอันเป็นกรณีพิพาท ทำไมศาลไม่พิจารณาข้อเท็จจริงเป็นต้นว่ารัฐบาลเรา
ได้เก็บภาษีได้เกณฑ์ทหารหรือตำรวจและได้ทำการปกครองดูแลผู้คนที่อยู่ในเขตเขาพระวิหารมานานมาแล้ว
ถ้าเขาพระวิหารเป็นของเขมรเราจะทำเช่นนี้ได้อย่างไร”

ดร. ดิเรกสันศิระชะฯ

“ยูจะพูดชี้แจงแสดงเหตุผลอย่างไรก็ไม่มีประโยชน์ มันสายเสียแล้วเพื่อนเพราะศาลโลกตัดสินแล้ว
โดยไม่มีการอุทธรณ์หรือฎีกา ฝ่ายจำเลยจะยื่นคำร้องหรือคัดค้านอะไรอีกไม่ได้นอกจากปฏิบัติตามคำสั่งของศาล
ซึ่งถ้าเพิกเฉยไม่ยอมทำตามคำพิพากษา คณะมนตรีความมั่นคงของยูเอ็นก็จะใช้อำนาจบังคับจำเลย”

เสียงหวนพูดโพล่งขึ้น

“ก็ถ้าจำเลยเป็นชาติมหาอำนาจละโว้ย ใครจะเป็นคนบังคับ”

นายพลดิเรกยิ้มเล็กน้อย

“อโไร ศาลโลกมีไว้เพื่อบังคับประเทศเล็กๆ เท่านั้น ถ้าเป็นประเทศมหาอำนาจศาลโลกและยูเอ็นก็
หมดเสียง”

เสียงหวนแสดงท่าทีฮึดฮัดพิศปรกติ

“พอโว้ย เลิกพูดเรื่องนี้นักนี้ ยิ่งพูดยิ่งเจ็บใจและแค้นใจ อยากจะรากลือตอกออกมาสักห้าหกปีบ๊ว
เราอย่าวิพากษ์วิจารณ์กันเลย ปล่อยให้เป็นเรื่องของรัฐบาลที่จะคิดแก้ไขและหาทางออกที่ทำให้มิตรของเรา
รากลือตอเสียบ้าง นโยบายอ่อนน้อมของไทยเราควรจะเลิกเสียที่ รัฐบาลของเราควรจะแข่งกร้าวเสียบ้าง ให้โลก
เห็นว่าไทยเราแข่งกร้าวเหมือนกัน กันเชื่อมือรัฐบาลของเราวะ โดยเฉพาะท่านนายกรัฐมนตรีซึ่งเป็นชายชาติ
ทหาร ขณะนี้เรากำลังเล่นหมากรุกกับเขมร ถ้าเราจะต้องเสียเบี้ยไปสักตัวเราจะต้องกินม้าหรือกินเรือมันให้ได้
เพื่อให้มิตรประเทศของเรา ที่ปากว่าตาขยิบสนับสนุนเขมรให้ชนะคดี เขาพระวิหารสะดุ้งสะเทือนใจบ้าง อย่าให้
มันหัวเราะประณามเราว่าโง่กว่ามัน”

บรรยาการศอศัยดีขึ้นบ้าง ต่อจากนั้นก็เปลี่ยนเรื่องสนทนากันถึงงานสำคัญที่จะต้องปฏิบัติในนคร
พนมเปญ ดร. ดิเรกสั่งกระเป๋ากางเกงหยิบสมุดโน้ตเล่มหนึ่งออกมาเปิดดูข้อความสำคัญหลายอย่างที่จดไว้
แล้วเขาก็ชักซ้อมความเข้าใจกับคณะพรรคพวกของเขา เรียกเจ้าแห้วกับ ส.ท. โกยให้มารวมกลุ่มด้วย เตือนให้รู้
ว่าการกระโดดร่มลงไปนั้น ถ้าฝ่ายเขมรจับได้จะต้องถูกยิงเป้าหรือถูกตัดคออย่างไม่ต้องสงสัย ทุกคนต้องสู้ตาย
ถ้าเหตุการณ์คับขันเกิดขึ้น”

เจ้าแห้วสงสัยก็กล่าวถามเบาๆ

“รับประทานสู้ตายนะลู้อย่างไรครับคุณหมอ”

นายพลดิเรกแยกเขี้ยว

“แกจะสู้ยังไปก็ได้ แต่อย่ายอมให้มันจับเป็นเชลยคือยอมตายที่เรียกว่าสู้ตาย”

เจ้าแห้วมยิ้ม

“จริงครับ รับประทานผู้ตายย่อมมีเกียรติกว่าวิงหนีตาย”

นายแพทย์หนุ่มขมวดคิ้วยื่นมองดูหน้าเจ้าแห้วอย่างแปลกใจ

“วิงหนีตายเป็นยังไงวะ”

ส.อ. แห้วหัวเราะ

“รับประทานพอเริ่มยิงกันก็ตาแห้ววิงหนีเข้าศึกนะซิครับ แต่พอวิ่งไปได้ไม่กี่ก้าวก็ถูกซำศึกยิงตาย อย่างนี้เรียกว่าวิงหนีตายครับ”

เสียงหัวเราะดังขึ้นอย่างครั้นเคร่งนับว่าเจ้าแห้วช่วยทำให้เจ้านายของเขาสดชื่นรื่นเริงขึ้น

“ฉันเพิ่งเคยได้ยินคำว่าวิงหนีตายเป็นครั้งแรก” นายพลดิเรกพูดพลางหัวเราะพลาง “แกตอบฉันซิ

เจ้าแห้ว รหัสลับที่เราจะใช้ตอบหน่วยใต้ดินของเราที่พนมเปญว่าอย่างไร”

เจ้าแห้วทำหน้าที่ยิ้มครึ่งแหย่ค่อยๆ หันมาทาง ส.ท. โกย

พล.ต. ดิเรกตวาดแหว็ด

“ฉันถามแก แกตอบฉันโดยไม่ต้องไปถามคนอื่น”

เจ้าแห้วพินยืม

“แฮะ แฮะ ลืมไปแล้วครับ”

ดร. ดิเรกยกมือขึ้นเท้าสะเอวและขบกรามกรอด

“ถ้าลืมแกก็มีหวังเนา หน่วยจารกรรมที่มาคอยรับเราเมื่อเห็นแกเข้าจะร้องตะโกนถามเป็นภาษาเขมร ถ้าแกไม่ตอบด้วยรหัสลับที่ตกลงกันไว้แกจะถูกยิงทิ้งทันที”

“ว่า รับประทานมีการยิงกันด้วยหรือครับ”

“ออไร เพราะหน่วยจารกรรมจะต้องหวั่นเกรงตำรวจหรือทหารเขมร เห็นกันในที่มืดตอบรหัสลับไม่ถูกก็ต้องยิงกันเท่านั้น จำไว้ให้ดีฉันจะบอกแกอีกครั้งหนึ่ง รหัสลับของเราที่จะตอบหน่วยใต้ดินก็คือว่า “ไตรรงค์” จำไว้นะ”

เจ้าแห้วหัวเราะ

“แหม-คุณหมอกแกพูดคำว่าจำไว้ให้ดี...จำไว้นะ ยังกะคนพากษ์หนังช่อง ๗ แน่ะ แต่ผมเป็นแฟนเขาครับ พากษ์ดูดีดดีมากสำหรับหนังเคาบอย รับประทานผมจำได้แล้วครับรหัสลับของเราคำว่าธงชาติ”

ดร. ดิเรกทำคอย่น

“มึงตาย” เขาพูดเสียงกร้าว “ถ้าแกตอบคำถามว่าธงชาติก็มืองเท่ง “ไตรรงค์” โวย”

เจ้าแห้วยื่นวามไปหมดทั้งตัว

“แฮะ แฮะ ไตรรงค์ ๆ ๆ จำได้แล้วครับ รับประทานไตรรงค์ก็คือธงชาติของเรานั้นเอง รับประทานความจริงธงของเราสีสวยและสง่านะครับ เขียนก็ง่าย แต่ธงเขมรเขียนยากมาก น้ำเงินอยู่ริมล่างและบน ตรงกลางสีแดงแล้วก็มีตราสามแฉกอยู่ตรงกลางสีแดง ซักขึ้นที่ไหน همینที่นั่น รับประทานผมรู้ประวัติศาสตร์เขมรดีครับ”

พลขยับเท้าจะเตะเจ้าแห้ว แต่นายพลดิเรกห้ามไว้แล้วถามเจ้าแห้วด้วยอารมณ์ขัน

“ประวัติของเขมรเป็นยังไงวะ”

“รับประทานเป็นชาติที่สภปรกและซี้เกียจครับ ตั้งแต่ครั้งโบราณมาแล้ว เคยคบกับญวน ลาวและไทย อยู่ปะปนกันเหมือนญาติ แต่เขมรทำสภปรกไม่มีอนามัย ถ่ายอุจจาระตามใต้ถุนเรือน ตามริมรั้วบ้านบ้าง บางคนซี้เกียจเต็มทนก็ถ่ายตามโถ่งน้ำหรือบนที่นอน พวกญวนและลาวเลยเรียกพวกขอมว่า พวกซี้ همین แต่คนไทยเราเห็นเป็นเพื่อนกันก็สงสาร ไม่อยากจะเรียกอย่างนั้นเราเลยเรียกว่าเขมร เรื่องมันเป็นอย่างนี้แหละครับ”

เสียงหงวนหัวเราะก๊าก

“แกเรียนประวัติศาสตร์เขมรตอนนี้มาจากใครวะ อ้ายแห้ว”

เจ้าแห้วยิ้มแป้น

“รับประทานนักประวัติศาสตร์ขึ้นตัวอย่างผม คิดเอาเองครับไม่ต้องเรียน” แล้วเจ้าแห้วก็หันมาทาง พล.ต. ดิเรก “รับประทานคุณหมอกครับ ผมยังข้องใจอะไรบางอย่างเกี่ยวกับกฎบัตรของสหประชาชาติ”

ดร. ดิเรกยกมือห้าม

“อย่าเพิ่งสนใจเลยวะ กันกำลังพยายามลิ้มความเจ็บช้ำน้ำใจเรื่องคดีเขาพระวิหาร”

“หรือครับ รับประทานถ้ายังงั้นคุณหมอบอกผมหน่อยซีครับว่า เจ้าคอมมิวนิสต์ที่เป็นทหารให้เขมรนะ เป็นชาวรัสเซียหรือโปแลนด์ครับ”

นายแพทย์หนุ่มเค้นหัวเราะ

“เป็นคนอเมริกันไว้วัย อดีตรัฐมนตรีกระทรวงการต่างประเทศและที่ปรึกษาของ พลฯ ท่านเคนเนดี”

พ.อ. พล มองดูเจ้าแห้วด้วยแววตาแววโรจน์ผิดปกติ

“ถูกกำลังลิ้มเรื่องเขาพระวิหารเลือกมาพูดให้ถูกปวดร้าวอีก” แล้วพลก็ตวาดลั่น “ไป-ไปให้พ้นหน้ากู”

เจ้าแห้วทำหน้าเหมือนกับจะร้องไห้ พูดเสียงสั่นเครือน่าสงสาร

“รับประทานไล่ให้ผมไปไหนละครับ”

“ไปไหนก็ไปซี เปิดประตูเครื่องบินออกแล้วกระโดดร่มลงไป”

“อ้อย” เจ้าแห้วคราง “โดดลงไปกลางป่ารับประทานเลือดมันก็คาบเอาไปรับประทานเสียเท่านั้น ทีนี้ผมไม่พูดไม่ถามชอกแซกอีกละครับ”

ทันใดนั้นเอง เสียงนักบินก็พูดกระจายเสียงดังไปทั่วห้องพลร่ม

“อีก ๑๐ นาที เครื่องบินของเราจะถึงสนามบินพนมเปญ เตรียมพร้อมได้แล้วครับ ขอให้จำอากาศเอก แก้วทำหน้าที่ช่วยเหลืออาจารย์กับคณะของท่านอย่างดีที่สุด ก่อนอื่นตรวจสอบให้แน่ใจว่าทุกคนมีร่มชูชีพผูกติดอยู่กับตัว ถ้าปรากฏว่าผู้กระโดดลงไปจากเครื่องบินโดยไม่มีร่มชูชีพ เธอจะต้องรับผิดชอบในเรื่องนี้”

จ.อ. แก้วเดินยิ้มกริ่มเข้ามาหาสี่สหายกับเจ้าคุณปัจจนึกฯ เจ้าแห้วและ ส.ท. โกย ช่างเครื่องประจำเครื่องบินลำนี้ยิ้มให้เสียหงวนแล้วพูดนอบน้อม

“ผู้กองดีร่มชูชีพเสียเถอะครับ”

อาสี่สหายดั่งเฮือก ก้มลงมองดูตัวเองแล้วร้องลั่น

“ตายท่า อ้าวนี้กว่าติดแล้ว ถ้าลื้อไม่เตือน อ้าวโดดลงไปกระตุกออกนอกเนื้อเท่านั้นเองหรือมายก้อยลงไปรวมกับตาตุ่ม ช่วยไปเอาร่มมาให้อ้าวหน่อยซีเอาร่มชูชีพนะไม่ใช่ร่มกันแดด”

เสียงเครื่องยนต์ของเครื่องบินครางกระหึ่มเบาๆ ดังเข้ามาในห้องพลร่ม ร.อ. จุ่น แจ่มแจ่ม เสืออากาศของเรามีความสามารถอย่างยอดเยี่ยมที่เขานำเครื่องบินสองเครื่องยนต์เดินทางจากโคราชมาถึงพนมเปญได้โดยใช้เครื่องยนต์เพียงเครื่องยนต์เดียวเท่านั้น

เมื่อใกล้จะถึงจุดหมาย นักบินก็ออกคำสั่งทางเครื่องกระจายเสียง พลร่มจำเป็นทั้ง ๗ คนเตรียมกระโดด ขณะนี้นักบินแลเห็นกองไฟที่หน่วยใต้ดินของเราจุดไว้แล้วรวม ๔ กองด้วยกัน เมื่อลากเส้นจากจุดกองไฟทั้ง ๔ จุดก็จะกลายเป็นรูปพื้นที่สี่เหลี่ยมจัตุรัส ซึ่งบริเวณที่กล่าวนี้คือท้องทุ่งนาอันเว้งว่างกว้างขวางติดต่อกับไร่พืชผัก ป่าละเมาะและวัดในพระพุทธศาสนาอีกสามสี่วัด

ขณะนี้เครื่องบินลำเลียงบินอยู่ในระยะสูง ๔๐๐ ฟิตซึ่งเป็นระยะที่ต่ำมากสำหรับเครื่องบินลำเลียงเช่นนี้ แต่เป็นระยะที่เหมาะสมสำหรับกระโดดร่ม นักบินไม่กล้านำเครื่องบินลงต่ำกว่านี้เพราะไม่ชำนานัญภูมิประเทศนั่นเองเกรงว่าจะถูก ปตอ. เขมรระดมยิงในระยะเฉาชน

สี่สหายกับเจ้าคุณปัจจนึกฯ เจ้าแห้วและ ส.ท. โกยต่างยืนเป็นแถวเรียงเดี่ยวอยู่ใต้เส้นลวดสำหรับเกี่ยวสายร่ม ขณะนี้ประตูเครื่องบินบานขวาเปิดออกแล้ว

ก่อนจะกระโดด นักบินได้บอกให้ทราบทางเครื่องกระจายเสียงถึงสภาพลมฟ้าอากาศ

“อาจารย์ครับ ขณะนี้ลมฝ่ายใต้อ่อนมาก ลมฝ่ายเหนือค่อนข้างเหลว ลมทิศตะวันออกพัดบ้างหยุดบ้าง เรียกว่าลมตีลมร้าย กันทะเลอ่าวไทยมีหยอแครงและปลาทุมไปเลยครับ เตรียมกระโดดได้แล้วครับ พอผมกดออกสัญญาณและเปิดไฟเขียวกระโดดได้เลย นึกถึงพ่อแก้วแม่แก้วไว้ให้ดีนะครับ เรื่องร่มชูชีพอย่าไปไว้ใจมันนัก บางทีคิดว่ามันจะกางมันก็ไม่กาง ฮะ ฮะ”

ดร. ดิเรกมองดู จ.อ. แก้ว ซึ่งยืนอยู่ข้างหน้าเขาแล้วถามเบาๆ

“อ้าวสงสัยเหลือเกินว่านักบินตี้มเหล่าเข้าไป เขาจึงพูดเลอะเทอะอย่างนี้”

จ.อ. แก้วหัวเราะเบาๆ

“อย่าสงสัยเลยครับอาจารย์ มันเป็นความจริงครับ คุณจุ่นขึ้นบินที่ไร ถ้าขับไอพ่นยิ่งกินเป็นขวดๆ ครับ”

เสียงหวนชูหวดตราขาวขดเล็กให้ จ.อ. แก้วดูแล้วเสริมขึ้นว่า

“อ้าวก็เหมือนกัน ก่อนจะกระโดดร่มก็ต้องกินเหล้าปลุกใจเสียก่อน ให้เข้มแข็งเสียก่อน ไม่อย่างนั้นล้มใจ

ไม่มีใครจะกล้าโดดร่ม แต่ว่าร่มของอ้วน่ะกางแน่นะอ้ายน้องชาย”

“รับรองครับ ผมพบบกับมือของผมเอง”

เสียงหวนทำหน้าที่หน้าฉงน

“ลือเป็นเจ้าหน้าที่พักร่มชูชีพหรือ”

“แะะ แะะ เปล่าครับ หน้าที่พักร่มเขาใช้ผู้หญิงครับเพราะงานอย่างนี้ผู้หญิงเขาทำอะไรละเอียดถี่ถ้วน

รอบคอบกว่าผู้ชาย เมื่อก่อนใช้ผู้ชายครับแต่ปรากฏว่าโดยมากร่มไม่ใคร่กาง บางทีถึงดินจนศพเน่าแล้วร่มถึงกางก็มี เขาเลยเปลี่ยนให้ผู้หญิงพักร่มครับ แฟนของผมเป็นเจ้าหน้าที่พักร่ม ผมไปคุยกับเขาเมื่อสองสามวันนี่ก็เลยช่วยเขาพักร่มอันนี้ที่ผู้การผูกติดอยู่ข้างหลังแหละครับ ผมจำหมายเลขที่กระเป๋าดำไปได้”

อาเสี่ยกลิ่นน้ำลายเอือกแล้วถามเสียงหนักๆ

“กางแน่นะ”

“ผมเข้าใจว่ากางครับ”

เสียงหวนยิ้มแห้งๆ

“ถ้าร่มไม่กางอ้าวรายงานลือแน่ๆ ในฐานะที่ลือพักร่มชูชีพโดยไม่มีหน้าที่พักร่ม เป็นเหตุให้อ้วนมองเท่ง”

เสียงออดสัญญาณดังขึ้นแล้ว ไฟสีเขียวเปิดวามขึ้นแล้วก็มีเสียงนักบินร้องบอกทางเครื่องกระจายเสียง

“กระโดดได้”

พ.อ. พล พัชรารณณ์ ยกสายบังคับร่มเกี่ยวลวดเหนื่อศีรษะของเขาแล้วกระโดดออกไปนอกประตูเครื่องบินทันที นึกทำท่าเหินเหาะแล้วเหาะลงไป อาเสี่ยก็มหวนร้องว๊ากเพี้ยทำท่าเหมือนจิ้งแล้วพุ่งหลาวออกไปจากนอกประตูเครื่องบิน ต่อจากนั้นเจ้าคุณปัจจนิกฯ ก็ยกมือขวาอุดจมูกหลังตาปีเดินเรื่อยๆ ผ่านประตูเครื่องบินออกไป พอพ้นขอบประตูร่างของท่านก็ลอยละลี้ลวงสู่วังกลาง เจ้าแห้วอยากจะได้แสดงให้ ส.ท. โกยเห็นว่าเขาก็น่าเหมือนกันจึงพุ่งตัวออกจากประตูเครื่องบินในท่าพุ่งหลาว และแล้ว ส.ท. โกยอดีตทหารพลร่มก็กระโดดออกไปจากเครื่องบินซึ่งเขาค้นคนเดียวเท่านั้นที่กระโดดร่มได้สวยงามและถูกแบบ

ขณะนี้เป็นเวลาเกือบ ๒.๓๐ น. ซึ่งเกือบจะค่อนรุ่งแล้ว ความมืดและความเงียบสงบปกคลุมไปทั่วทุกหนทุกแห่ง ชานเมืองพนมเปญเงียบกริบ กองไฟที่หน่วยใต้ดินจุดทิ้งไว้ทั้ง ๔ กอง เพื่อให้นักบินของเราสังเกตเห็นและส่งหน่วยปฏิบัติการพิเศษโดดร่มลงมาอย่างลึกลงอยู่

ท่ามกลางความมืด ร่างอันดำตะคุ่มของผู้ชายสองคนยืนอยู่ใต้ร่มเงาของต้นช่อยกลางทุ่งนาอันคนหนึ่งเป็นชายในวัย ๕๐ เศษ และมีนามว่าสุรพงษ์ พึ่งธรรม อีกคนหนึ่งเป็นชายหนุ่มในวัยเบญจเพศ สุรพงษ์พึ่งธรรม มือดีดีเป็นนายดาบกองหนุนถูกเรียกเข้าประจำการในกรณีพิพาทระหว่างไทยกับอินโดจีนเมื่อ ๒๐ กว่าปีที่แล้วมานี้ เขานำทหารเข้าบุกพระตะบองและเสียมราฐและทำการรบอย่างกล้าหาญถึงกับตะลุมบอนกับทหารฝรั่งเศสและจับรถถังขนาดเล็กได้คันหนึ่ง ซึ่งทางราชการทหารของเราได้ส่งมาให้พี่น้องชาวไทยดูที่สวนอัมพรในกรุงเทพฯ สมัยนั้น สุรพงษ์ได้รับพระราชทานยศเป็นร้อยตรี ขณะที่กองทัพไทยกำลังสู้รบกับทหารอินโดจีนของฝรั่งเศส กองทัพอากาศที่ ร.ต. สุรพงษ์ประจำอยู่นั้นได้รับคำสั่งให้ยึดเมืองพระตะบองไว้ นี่เองเป็นเหตุให้สุรพงษ์ซึ่งตอนนั้นมีวัย ๓๐ เศษ ได้มีความสัมพันธ์กับสาวสวยชาวขะแมร์คนหนึ่ง หล่อนเป็นลูกสาวคนเดียวของนักธุรกิจคนสำคัญคนหนึ่งในพนมเปญ ขณะนั้นวันหนึ่งมีอายุได้ ๒๕ ปีเท่านั้น หล่อนเดินทางจากพนมเปญมาเยี่ยมบิดาของหล่อนที่พระตะบอง บังเอิญกองทัพไทยของเราซึ่งมีท่านนายพลหลวงพรหมโยธีเป็นแม่ทัพภาคบูรพาได้บุกเข้ายึดดินแดนเขมรหลายจังหวัด วันหนึ่งไม่สามรถจะเดินทางกลับพระตะบองได้ จึงต้องพักอยู่กับบิดาของหล่อน แต่ก็ได้รับความปลอดภัยด้วยประการทั้งปวงเพราะทหารไทยไม่ได้ชมเหงรังแก่ประชาชนชาวเมืองเลย

ในที่สุดสุรพงษ์กับวันทนีก็เกิดได้เสียกันขึ้น ฝ่ายได้คือสุรพงษ์ ฝ่ายเสียคือวันทนี ได้เสียกันไม่เท่าไร วันทนีก็อยากกินของเปรี้ยวหรือของแปลกๆ เช่นดินสอพองหรือซี้ได้ บางทีก็คลื่นเหียนเวียนศีรษะและ

อาเจียน ส่วนเว้าส่วนโค้งผิดตาขึ้น ตอนแรกวันหนึ่งตอกตกใจมากกลัวว่าหล่อนจะป่วยเป็นโรคลำไส้พิการ แต่แล้วป่าของหล่อนก็พุดพลอบใจว่าหล่อนไม่ได้ป่วยอะไรนอกจาก ร.ต. สุรพงษ์ฝากพยานรักไว้ให้

เสรีจ๊กอินโดจีน ร.ต. สุรพงษ์ ก็ลาออกจากราชการเป็นนายทหารมีเบี้ยหวัดตามเดิม เขาเดินทางมาหาวันหนึ่งที่พระตะบองทันทีและได้อยู่ร่วมรัก ร่วมชีวิตกับหล่อน บิดาของหล่อนคือนายเหือดนักธุรกิจคนสำคัญของเขมรมีความรักใคร่สุรพงษ์มาก ลูกของสุรพงษ์ซึ่งเกิดกับวันหนึ่งเป็นชาย แต่เมื่อหนูน้อยอายุได้ ๖ เดือน ก็ถึงแก่กรรมด้วยโรคทรางหรือโรคเด็กอ่อนทำให้สุรพงษ์กับวันหนึ่งเสียใจมาก

๒๑ ปีในพนมเปญ ร.ต. สุรพงษ์ของเรากลายเป็นเขมรคนหนึ่ง ความเปลี่ยนแปลงและความหม่นเวียนทำให้ชาวเขมรเชื่อว่าสุรพงษ์เป็นเขมร เขาพูดเขมรได้ดีกว่าพวกเขมรชั้นต่ำเสียอีกเพราะเขาเป็นปัญญาชนนั่นเอง ในราวครึ่งปีเขาก็เดินทางมากรุงเทพฯ โดยทางรถไฟ มารับเบี้ยหวัดและเยี่ยมเยียนมิตรสหายวงศาตตนาญาติของเขา เขาอยู่ร่วมกับวันหนึ่งได้เพียง ๕ ปี พ่อตาของเขาก็เซย์กู๊ตบายไปสู่ปรโลก สุรพงษ์กับวันหนึ่งได้สมบัติอันมากมายของนายเหือดต่อไป เขาใช้ชื่อสุรพงษ์ตามเดิมซึ่งชื่อไทยกับเขมรนั้นมักจะชื่อคล้าย ๆ กัน เขาเป็นกรรมการสมาคมสโมสรต่างๆ หลายนแห่ง มีเพื่อนฝูงชาวเขมรซึ่งเป็นผู้ที่มีอิทธิพลอยู่ในวงการของรัฐบาล แม้กระทั่งนโรดมสีหนุก็รู้จักคุ้นเคยกับเขา

ในฐานะที่สุรพงษ์เป็นนายทหารนอกประจำการของกองทัพกไทย เจ้ากรมสืบราชการลับของกองทัพกไทย จึงได้ติดต่อกับเขา เรียกสุรพงษ์มากรุงเทพฯ หลังจากนโรดมตัดสัมพันธ์ทางการทูตกับไทยเรา หลังจากนั้นสุรพงษ์ก็ทำงานให้กองทัพกไทยของเราเรื่อยมา คือเป็นหัวหน้าหน่วยจารกรรมประจำนครพนมเปญและร่วมงานกับ 'เขมรอิสระ' ซึ่งเขมรอิสระนี้เป็นขบวนการกู้ชาติของชาวเขมร ประกอบด้วยข้าราชการฝ่ายทหารพลเรือน พ่อค้าและประชาชนทั้งหลาย สมาชิกของเขมรอิสระล้วนแต่เกลียดชังเจ้าคนโรดมสีหนุ นับตั้งแต่เจ้าฟ้าที่ไม่ใครจะสบายพระองค์นี้ตัดสัมพันธ์ทางการทูตกับประเทศไทยทำให้ประชาชนทั้งสองชาติที่เปรียบเหมือนพี่น้องคลานตามกันมาไม่สามารถจะติดต่อคบหาสมาคมกันได้เหมือนแต่ก่อน และเมื่อโรดมสีหนุเริ่มคบกับคอมมิวนิสต์พยายามจะระบายสีแดงลงบนแผนที่เขมร ขบวนการเขมรอิสระก็มีการไหวตัวขึ้นอย่างผิดปกติ ทหารและตำรวจบางหน่วยบางเหล่าได้เป็นสมาชิกของเขมรอิสระแล้ว หัวหน้าเขมรอิสระเป็นนายทหารชั้นนายพลและเป็นเพื่อนสนิทกับสุรพงษ์ เพราะท่านนายพลผู้นี้มีความเคารพใคร่บิดาของวันหนึ่งพ่อตาของสุรพงษ์เหมือนญาติผู้ใหญ่ของเขาคนหนึ่ง จึงชอบพอกับสุรพงษ์ตั้งแต่เขากลับมาจากไปปฏิบัติงานทหารในประเทศฝรั่งเศส ๒ ปีคือระหว่างไทยกับอินโดจีนรบกัน

อย่างไรก็ตาม หน่วยจารกรรมของไทยเราได้ทำงานพลาดพลั้งถูกเขมรจับได้ ๔ รายรวม ๙ คนด้วยกัน คนไทยผู้รักชาติเหล่านี้ไม่ยอมเปิดเผยว่าหัวหน้าจารกรรมเป็นใคร ทั้งๆ ที่ถูกซ้อมทรมานอย่างป่าเถื่อนแล้วก็ถูกยิงเป้าไปแล้วคงเหลือหน่วยจารกรรมอีกเพียง ๒ แห่งในเมืองนี้ ซึ่งสุรพงษ์ได้สั่งให้ระมัดระวังตัวอยู่เสมอ เพราะในยามนี้ไทยกับเขมรมีฐานะต่อกันแบบข้าศึกศัตรู คนไทยในแผ่นดินเขมรไม่มีเหลืออยู่อีกแล้ว นอกจากบางคนซึ่งมีเชื้อชาติไทยแต่ก็เท่ากับเป็นคนเขมร

ร่วมชูชีพทั้ง ๗ ร่วมและร่วมบรรทุกอาวุธกับสัมภาระอีก ๑ ร่วมกำลังลอยต่ำลงมาจากที่ ตลอดเวลาที่ผ่านมานี้สุรพงษ์กับเจ้าหนุ่มเขมรเชื้อชาติไทยซึ่งเป็นมือปืนประจำตัวของสุรพงษ์ต่างก็ชะเง้อมองดูคณะพรรคสี่สหายซึ่งสุรพงษ์เชื่อว่าทุกคนกำลังลอยอยู่ในอากาศเพราะเครื่องบินๆ ผ่านไปแล้ว

ในที่สุด พล พัทธราภรณ์ ก็ลงสู่พื้นดินเป็นคนแรกห่างจากกองไฟกองหนึ่งประมาณ ๑๐ เมตรเท่านั้น แสงสะท้อนของแสงไฟช่วยให้สุรพงษ์แลเห็นร่วมชูชีพของพล สุภาพบุรุษผู้มีอายุเกือบเข้าวัยชราภาพยิ้มออกมาได้และถอนหายใจโล่งอก

“ไปไวย่หยวก รีบไปหาเขาและรีบพาพวกเราทั้ง ๗ คนไปขึ้นรถที่ถนนใหญ่”

ทั้งสองพากันเดินบุกเข้าไปในท้องทุ่งนาอันเว้งว่างทันที พ.อ. พล ถอดสายร่มออกจากตัวได้แล้ว

เมื่อได้ยินผีเท้าคนวิ่งเหยาะๆ ตรงเข้ามา เขาก็หมอบราบลงกับพื้นดินแล้วยกปืนกลมือขึ้นประทับในท่าเตรียมยิง

เมื่อสุรพงษ์กับมือปืนของเขาวิ่งเข้ามาใกล้พลก็ร้องถาม

“ใคร”

สุรพงษ์กับหยวกคนสนิทของเขาหยุดชะงัก แล้วอดีตร้อยตรีของกองทัพกไทยก็ร้องตอบด้วยรหัสลับ

“ไตรรงค์”

พลลุกขึ้นยืนร่วมชูชีพยังไม่ได้ม้วนเดินเข้ามาหา ต่างฝ่ายต่างเดินเข้ามาหากันและหยุดยืนเผชิญหน้ากัน
ในระยะใกล้ชิด

“โปรดบอกนามของคุณครับ ผมคือร้อยตรีสุรพงษ์”

พลยิ้มให้

“ยินดีมากครับที่เราได้พบกันและจะได้ร่วมงานกันต่อไป ผม... พันเอกพล พัชรารณณ์ครับ พวกผมคงอยู่
ทางโน้นและทุกคนคงจะลงสู่พื้นดินโดยปลอดภัย”

สุรพงษ์ดีใจไม่น้อยที่เขามีโอกาสได้ต้อนรับและร่วมงานกับคณะพรรคสี่สหาย ถึงแม้ว่าจะเพิ่งรู้จักกัน
แต่สุรพงษ์ก็ได้ยินชื่อเสียงของคณะพรรคสี่สหายของเรามาจนนานแล้วโดยเฉพาะ ดร. ดิเรก ณรงค์ฤทธิ์
จอมนักวิทยาศาสตร์และนายแพทย์ผู้ยิ่งใหญ่ของโลกนี้

“พาผมไปต้อนรับพรรคพวกของคุณเถอะครับ คุณพล เราจะต้องทำงานแข่งกับเวลา คือรีบไปขึ้นรถ
ที่ผมเตรียมมารับและรีบไปให้ถึงบ้านพักก่อนรุ่งสาง ขณะนี้เราอยู่ห่างจากตัวเมือง ๑๒ กิโลเมตรครับ”

พ.อ. พล พัชรารณณ์ จัดแจงม้วนร่วมชูชีพอย่างคร่ำครวญ แล้วเดินนำหน้าพาสุรพงษ์กับชายหนุ่มร่างใหญ่
บุกทุ่งนาไปทางใต้ ขณะนี้กองไฟทั้ง ๔ กองมอดลงบ้างแล้ว ในที่สุดพลกับสุรพงษ์และหยวกก็แลเห็น
เจ้าคุณปัจฉินิภา และ ดร. ดิเรกหอบร่วมชูชีพยืนอยู่เคียงกัน

“ใคร” พลร้องถาม

“ไตรรงค์ ธงไทยไว้อย่างไร” ท่านเจ้าคุณร้องตอบ “อาภัยดิเรกปลอดภัยแล้ว”

พลมองไปรอบๆ แล้วร้องตะโกนขึ้นดังๆ

“อู๋-พวกเรามาร่วมกันทางนี้ไว้อย่างไร ปลอดภัยแล้ว”

ในเวลาเดียวกันนี้เอง ส.อ. หัว กับ ส.ท. โภย ก็พากันเดินเข้ามาหา ทั้งสองหัวหีบสัมภาระคนละข้าง
ซึ่งในหีบมีลูกระเบิดมือ, ปืนพก, กระสุนปืนและสัมภาระที่จำเป็นอีกหลายอย่างรวมทั้งเครื่องรับส่งวิทยุขนาดเล็ก
ด้วย เจ้าแห้วแบกร่วมชูชีพอีก ๒ รมคือรมประจำตัวร่วมหนึ่งและรมส่งของอีกรมหนึ่ง เมื่อเดินเข้ามาใกล้เจ้าแห้ว
ก็แก้งร้องถามขึ้นดังๆ

“ใคร ตอบรหัสลับ”

ดร. ดิเรกหัวเราะหึๆ

“พ่อแกไว้อย่างไร”

เจ้าแห้วกับ ส.ท. โภย ตรงเข้ามารวมกลุ่มแล้ววางหีบสัมภาระลงข้างๆ ต่อจากนั้น ดร. ดิเรกก็แนะนำ
ให้เจ้าแห้วกับ ส.ท. โภยรู้จักกับหัวหน้าหน่วยจารกรรมของไทยเราคือ ร.ต. สุรพงษ์และมือปืนของเขาซึ่งมีนามว่า
หยวก ต่างฝ่ายต่างโอภาปราศรัยกันเป็นอย่างดี ลักครุสุรพงษ์ก็กล่าวกับเจ้าคุณปัจฉินิภา อย่างนอบน้อม

“อีกสองคนคงจะลงนอกจุดกองไฟนี้ เราไปช่วยกันค้นหาเถอะครับ ผมไม่อยากให้ร้องตะโกนเรียก”

ท่านเจ้าคุณเห็นพ้องด้วย

“เจ้าหงวนหรือเจ้ากร คนใดคนหนึ่งอาจจะได้รับบาดเจ็บเป็นต้นว่าคอหักหรือแขนขาหักก็ได้ อีกคนก็
ช่วยเหลือ พวกเรารวมอยู่ที่นี้ดีกว่า ผมจะให้เจ้าแห้วกับสิบโทโภยแยกย้ายกันไปค้นหา แล้วให้มาพบกัน
ในจุดนี้”

“ครับ ดีเหมือนกัน” สุรพงษ์พูดยิ้มๆ

โดยคำสั่งของเจ้าคุณปัจฉินิภา เจ้าแห้วกับ ส.ท. โภยต่างแยกย้ายกันไปค้นหา พ.อ. นิกรกับ พ.อ.
กิมหงวน ปล่อยให้พลกับ ดร. ดิเรก และเจ้าคุณปัจฉินิภา สนทนากับสุรพงษ์อย่างสนิทสนมราวกับว่ารู้จัก
คุ้นเคยกันมานาน สุรพงษ์ได้ไต่ถามถึงความรู้สึกรู้สึกของพี่น้องชาวไทยในกรุงเทพฯ ในเรื่องราวแพศตีเขาพระวิหาร
และถามเรื่องการเดินขบวนซึ่งพลก็เล่าให้ฟังตามข่าวหนังสือพิมพ์

ในที่สุด พล.ต. ดิเรก ก็กล่าวถามหัวหน้าหน่วยจารกรรมบ้าง

“คนเขมรถือว่าเราเป็นศัตรูของเขาหรือเปล่าครับ คุณพงษ์”

“ส่วนมากไม่ได้คิดอย่างนี้ครับ นอกจากทหารหรือพรรคพวกของสีหนุเท่านั้น ถึงแม้หนังสือพิมพ์ที่นี้
ลงข่าวเรื่องไทยแพศตีเขาพระวิหารอย่างครึกโครม ชาวเขมรก็ไม่ใคร่จะได้สนใจอะไร ขณะนี้เขมรสนใจในเรื่อง
สีหนุชกข์เข้าศึกเข้าบ้านมากกว่าครับ มีข่าวว่าสีหนุจะให้ทหารคอมมิวนิสต์ ๕ กองพลเข้ามาในประเทศเขมร

ในเร็ววันนี้ ชาวเขมรรู้ดีว่าทหารคอมมิวนิสต์เข้าไปในประเทศไหนก็ไม่เคยถอนกลับเลย มีแต่ส่งมาเพิ่ม พวกที่เคร่งศาสนาคือพุทธศาสนิกชนได้แสดงท่าทีเป็นปรปักษ์ต่อรัฐบาลสีหนุอย่างรุนแรง เพราะคอมมิวนิสต์เข้ามาเต็มเมืองและยึดอำนาจการปกครองได้คอมมิวนิสต์ก็จะทำลายวัดวาอาราม พระรัตนตรัยจะถูกทำลายหมด ทั้งนี้ก็เพราะคอมมิวนิสต์ไม่มีศาสนานั่นเอง”

ดร. ดิเรกว่า “ถ้าเช่นนั้นเขมรอิสระก็อาจจะปฏิวัติในไม่ช้านี้ละครับ”

“ควรจะเป็นอย่างนั้นครับอาจารย์ แต่เขมรอิสระยังไม่เพียงพอที่จะทำการสู้รบกับกองทัพของสีหนุ และท่านนายพลซึ่งเป็นหัวหน้าก็ถูกสีหนุเฟ่งเล็งใช้ตำรวจลับสะกดรอยติดตามตัวอยู่เสมอ นายพลหลายคนครับ ที่ถูกสงสัยว่าเป็นหัวหน้าเขมรอิสระและถูกสะกดรอย ผมคิดว่าการปฏิวัติจะทำได้ก็ต่อเมื่อเขมรอิสระได้รับความสนับสนุนจากกองทัพไทยและเวียตนาม ถ้ารัฐบาลไทยและรัฐบาลเวียตนามให้ความช่วยเหลือแน่นอน กองทหารของเขมรอิสระก็จะทำการโค่นรัฐบาลสีหนุทันที ถ้า-ทางนี้มีข่าวลือกันว่า ทางเราส่งคนมาฆ่าสีหนุครับ ทำให้สีหนุระงับตัวตลอดเวลา แม้แต่อาหารและเครื่องดื่มก็ต้องให้หมอตราชเสียบก่อน นายทหารผู้ใหญ่หลายคน ที่สีหนุสงสัยว่าเป็นหัวหน้าขบวนการเขมรอิสระต่างถูกโยกย้ายลับเปลี่ยนหน้าที่กันเรื่อยๆ”

ดร. ดิเรกกล่าวถามขึ้นทันที

“ขณะนี้มียุทธศาสตร์ของเขมรอิสระอยู่ในเขมรประมาณสักเท่าใดครับ”

สุรพงษ์นิ่งคิดสักครู่

“ผมประมาณไม่ถูก แต่คิดว่าคงไม่มากนัก โดยมากเป็นหน่วยช่วยเหลือครับ ทหารสำหรับรบจริงๆ จังๆ ยังไม่มี พวกนักบินคอมมิวนิสต์ก็เพียงมาฝึกหัดให้นักบินเขมร”

พล.ต. ดิเรกชักต่อไป

“การได้รับความช่วยเหลืออย่างนี้ เขมรต้องตอบแทนอะไรบ้างไหมครับ”

“อ้อ อาหารซีครับอาจารย์ เขมรต้องส่งข้าวไปให้คอมมิวนิสต์มากมาย รวมทั้งเนื้อสัตว์ด้วย ขณะนี้ราษฎรชาวเขมรกำลังอดอยากครับ อาหารที่พנםเป็ญแพ่งมากและหาซื้อไม่ใคร่ได้ ไก่ตัวหนึ่งราคา ๒๐๐ เหยียบ เขมรคิดเป็นเงินไทยราว ๑๒๐ บาทครับ แล้วก็ป็นไก่อุ่นกระทงตัวขนาดย่อม หมูไม่ใคร่มีกินครับ”

เจ้าคุณปัจฉินิฯ กวาดสายตามองไปรอบๆ แล้วกล่าวว่า

“เอ-ย้ายกรกับย้ายหงวนหายเจียบไปเลย หรือค้างอยู่ตามยอดไม้ หรือมายักร่มไม่กางมองเต่งไปแล้ว ทั้งสองคน”

ทันใดนั้นเอง เสียงแตรสัญญาณไซเล็นท์ก็ดังครวญครางขึ้นแว่วมาแต่ไกลและใกล้เข้ามาทุกที สุรพงษ์มองไปที่ถนนใหญ่ซึ่งเป็นถนนตัดผ่านท้องทุ่งนาอันกว้าง และเป็นทางหลวงสายสำคัญสายหนึ่ง เขาแลเห็นแสงไฟหน้ารถยนต์ปรากฏอยู่ไกลลิบ รถยนต์ ๕ คันกำลังแล่นตามกันมาด้วยความเร็วสูงเปิดไฟสว่างจ้า บนหลังคารถมีไฟสีแดงวาววับ สุรพงษ์ยกมือจับแขนพลเขย่าเบาๆ แล้วกล่าวขึ้นทันที

“พวกเราดับขันธ์เสียแล้วละครับคุณพล พวกเขมรคงรู้หรือสงสัยว่าพลร่มของเราจำนวนหนึ่งมาลงที่นี้ รถที่แลเห็นโน้นเป็นรถสารวัตรทหารกับตำรวจเขมรครับ”

ทุกคนพยายามทำจิตใจให้เข้มแข็งก่อนที่ใครจะพูดอะไร เจ้าแห้วกับ ส.ท. โภยกี้วิ่งกระหืดกระหอบตรงเข้ามา

“รับประทานผมกับโกยช่วยกันหาคุณนิกรกับอาเสียบจนตาเหล่ รับประทานไม่เห็นเลยครับ รถยนต์ห้าหกคันที่เปิดหอบแล่นมาตามถนนโน้น คงมาเล่นงานเราแน่ๆ รับประทานใช้หลวงพ่อกอยหรือหลวงพ่อดินไม่ตีหรือครับ”

ดร. ดิเรกหันมาทางสุรพงษ์

“รถของคุณจอดอยู่ไหน”

“จอดอยู่ในหมู่บ้านริมถนนครับ เป็นรถบรรทุกขนาดใหญ่คลุมผ้าใบมิดชิด แต่กว่าเราจะเดินถึงถนนนั้น ตำรวจและทหารเขมรก็มาถึงแล้ว”

นายพลดิเรกพยักหน้ารับทราบ

“เอาช่างดีคุณพงษ์ วิธีสู้ตายนะเราทำได้แต่ผมยังไม่อยากทำ เพราะเรายังไม่ได้ทำงานที่ผู้บังคับบัญชามอบหมายให้เรามา”

“ถ้ายังงั้นก็หนีซีครับ ผมจะพาพวกเราหลบเข้าป่าละเมาะโน้นและหนีไปจนกระทั่งถึงแม่น้ำโขง ต่อจากนั้นก็จ้างเรือลากล่องลงไปในเมืองพนมเปญเท่านี้เราก็ปลอดภัย แต่ว่าคุณนิกรกับคุณกิมหงวน...”

ดร. ดิเรกเต็มไปด้วยความหวังโยสองสหายเพื่อนร่วมชีวิตของเขา แต่ไม่มีเวลาพอที่จะโอ้อวดได้ เขากล่าวกับพลและเจ้าแห้วกับ ส.ท. โภยกด้วยเสียงหนักๆ ว่า

“ช่วยกันตะโกนเรียกย้ายสองคนนั้นหน่อยไว้อ ถ้าไม่มีเสียงขานรับก็แปลว่าย้ายสองคนนั้นรุ่มไม่กาง ตายเสียแล้ว”

เจ้าคุณปัจจนิกฯ ทำหน้าเหมือนกับจะร้องไห้

“โถ-เห็นหน้ากันหลัดๆ เห่งทิ้งเสียแล้ว”

นายพลดิเรกกับพล เจ้าแห้วและ ส.ท. โภยกก็ช่วยกันตะโกนเรียกสองสหายดังกังวานไปทั่วท้องทุ่ง แต่ไม่มีเสียงขานรับ มีแต่เสียงหวอของรถแก๊ง ๕ คันซึ่งแล่นใกล้ทุกที ถนนหลวงอยู่ห่างจากคณะพรรคสี่สหาย ประมาณ ๕๐๐ เมตรเท่านั้น อย่างไรก็ตามด้านตะวันตกของผืนนาที่มีป่าละ เมาะอยู่มากมายซึ่งขึ้นเป็นหย่อมๆ ติดต่อกัน ละเมาะเหล่านี้บางแห่งก็มีหนองน้ำ พวกชาวนาได้ต้อนวัวควายมาเลี้ยงริมละเมาะในตอนกลางวัน เป็นธรรมชาติที่รื่นรมย์ร่มเย็นคล้ายกับท้องนาในประเทศไทย

ต่อตอน ๔ ใน “เขาพระวิหาร”